

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 16. listopadu 2021 odvolání odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení], narozeného 10. 11. 1966, státního občana České republiky, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021 č. j. 71 T 3/2021- 237 a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. per analogiam se odvolání zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze bylo rozhodnuto ve veřejném zasedání v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí tak, že (pod bodem I.) podle § 124 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (ZMJS) s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8. 11. 1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb., se uznává na území České republiky rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn.: SK. 2011 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu pod sp.zn.: 6B 663/2014 ze dne 22. 12. 2017, v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se odsouzeného [jméno] [příjmení], [datum narození], a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF, jímž byl odsouzený [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], státní občan České republiky, trvale bytem Politických vězňů 10, 110 00 Praha 1, uznán vinným trestným činem podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku (StGB) a trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB), kterých se dopustil tím, že

1. nařídil, respektive souhlasil s převody z účtu č. P0 -287-631 založeného na jméno PORTOINVEST v bance UBS SA v Curychu:

Dne 28. prosince 1998 30.000 CHF na účet č. P0 -282-957, založen na jméno [jméno] u banky UBS SA v Curychu (07-05-59-0252; platební příkaz konsignovaný [jméno] 07-05-59-0253;

2. nařídil, respektive souhlasil s 11 převody z účtu č. 0235-576713 (PORTOINVEST u CREDIT SUISSE) na účet založený na jméno EERL u banky [příjmení] [jméno] [příjmení] [příjmení] v Douglasu ([obec] Man):

1) Dne 6. srpna 20 000.000 USD 1999 (07-05-59-0361; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-59-0362);

2) Dne 18. listopadu 1999 14.000.000 USD (07-05-59-0353; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-59-0354);

3) Dne 30. prosince 1999 12.500.000 USD (07-05-59-0333; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-59-0334);

4) Dne 11. února 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0158);

5) Dne 29. března 2000 10.300.000 USD (07-05-59-0149; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-59-0150);

6) Dne 19. května 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0138; platební příkaz konsignovaný [jméno] a [příjmení] 07-05-59-0139);

7) Dne 16. června 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0131; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-59-0132);

8) Dne 17. srpna 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0110; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-59-0111);

9) Dne 11. prosince 2000 3.800.000 USD (07-05-59-0092);

10) Dne 10. října 2001 9.850.000 USD (07-05-63-0163; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-63-0037);

11) Dne 22. května 2002 4.700.000 USD (07-05-63-0036; platební příkaz podepsaný [příjmení] 07-05-63-0037),

3. nařídil, respektive schválil 2 převody uskutečněné 26. listopadu 1999 z PORTOINVESTu na COMPINVEST, respektive 27.641.800 USD (07-05-59-0340) a 11.984.000 USD (07-05-59-0339)

4. nařídil, respektive přijal částku v celkové výši 146.150.000 USD, které byly převedeny v 13 platbách postupně od 31. března 1999 do 10. června 2002 z EERL do INVESTENERGY SA:

5. nařídil, respektive schválil každý převod před 12. červnem 2002:

a. na účet založený na jméno EDMONDO u banky IC BANCA PRAHA A.S. v [obec]:

2) 153.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1167);

3) 27.000.000 Kč 18. června 1999 (07-20-01-1172);

4) 411.700.000 Kč 24. listopadu 1999 (07-20-01-0329);

5) 420.500.000 Kč 8. ledna 2000 (07-20-01-0332);

6) 256.900.000 Kč 18. února 2000 (07-20-01-0336);

7) 380.000.000 Kč 25. května 2000 (07-20-01-0346);

8) 40.000.000 Kč 23. června 2000 (07-20-01-0348);

9) 58.400.000 Kč 3. července 2000 (07-28-18-0180);

10) 85.000.000 Kč 22. srpna 2000 (07-20-01-0351);

b. na účet založený na jméno BANKROM u banky IC BANCA PRAHA A.S. v [obec]:

- 1) 331.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1168);
- 2) 377.400.000 Kč 6. dubna 2000 (07-20-01-0342);
- tj. celkem 708.400.000 Kč (hodnota v CHF celkem 30.331.645);

c. na účet založený na jméno CAMRA u banky [příjmení] [příjmení] v Douglasu ([obec] Man):

- 1) 500.000 USD 21. září 1999 (07-20-01-0048);
- 2) 752.000 USD 23. září 1999 (07-20-01-0050);
- 3) 750.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0115, 18-002-106-39218);
- 4) 380.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0117, 18-002-106-39218);
- 5) 730.000 USD 21. prosince 2000 (07-20-01-0132, 18-002-106-39215);
- 6) 3.000.000 USD 14. února 2001 (07-20-01-0139);
- 7) 1.120.000 USD 15. října 2001 (07-20-01-0167);
- 8) 2.640.000 USD 14. června 2002 (07-20-01-0213, 18-002-106-39170);
- 9) 2.420.000 USD 5. července 2002 (07-20-01-0219, 18-002-106-39168);
- 10) 2.100.000 USD 4. června 2003 (07-26-17-0339, 18-002-106-39160);
- 11) 1.500.000 USD 7. července 2003 (07-26-17-0347, 18-002-106-39161);
- 12) 4.500.000 USD 29. prosince 2003 (07-26-17-0371, 18-002-106-39162);
- tj. celkem 20.392.000 USD;

d. na účet založený na jméno CLAYBROOK založený u banky [příjmení] [jméno] [příjmení] [příjmení] v Douglasu ([obec] Man):

- 1) 4.000.000 USD 7. dubna 1999 (07-20-01-1130, 18-002-107-39539);
- 2) 4.000.000 USD 18. února 2000 (07-20-01-0073, 18-002-106-39232);
- 3) 3.880.000 USD 21. června 2000 (07-20-01-0095, 18-002-106-39219);
- 4) 870.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0116, 18-002-106-39217);
- tj. celkem 12.750.000 USD;

e. na účet založený na jméno ROZEL u banky CREDIT SUISSE v Ženevě:

- 1) 50.000.000 Kč (hodnota v CHF: 2.430.865) 15. března 2004 (07-26-68-0240, 07-26-68-0241);
- 2) 681.661 USD (hodnota v CHF: 844.782) 16. srpna 2004 (07-26-68-0197, 07-26-68-0199);
- 3) 1.000.000 USD (hodnota v CHF: 1.239.300) 16. srpna 2004 (07-26-68-0203, 07-26-68-0201);
- 4) 600.000 EUR (hodnota v CHF: 919.380) 16. srpna 2004 (07-26-68-0159, 07-26-68-0261);
- 5) 17.000.000 Kč (hodnota v CHF: 838.303) 6. října 2004 (07-26-68-0250, 07-26-68-0251);
- 6) 300.000 EUR (hodnota v CHF: 386.940) 14. července 2005 (07-26-68-0305, 07-26-68-0307);
- 7) 400.000 USD (hodnota v CHF: 526.040) 13. prosince 2005 (07-26-68-0210, 07-26-68-0213);
- 8) 364.694 USD (hodnota v CHF: 474.901) 13. prosince 2005 (07-26-68-0216, 07-26-68-0219);
- tj. celkem ekvivalent v CHF 7.660.511;

f. na dva účty založené na jméno SYNERGO SUISSE CZ ve dvou bankách v [obec]:

- 1) 97.600.000 Kč (hodnota v CHF: 4.071.700) 7. dubna 1999 (07-20-01-1164);
- 2) 12.600.000 Kč (hodnota v CHF: 542.234) 19. října 1999 (07-20-01-0326);
- 3) 11.000.000 Kč (hodnota v CHF: 486.501) 24. listopadu 1999 (07-20-01-0328);
- 4) 10.000.000 Kč (hodnota v CHF: 442.447) 6. ledna 2000 (07-20-01-0333);

tj. celkem 131.200.000 Kč, ekvivalent v CHF 5.542.882;

g. 5.000.000 USD dne 3. května 1999 (hodnota v CHF 7.607.000) na účet, escrow“ č. G 850284 (poté se stal 10.29974), založený na jméno INVESTENERGY SA u banky [příjmení] [příjmení] (poté se stala DEXIA BANQUE PRIVEE (SUISSE), poté BANQUE INTERNATIONALE A LUXEMBOURG (SUISSE) SA (07-20-01-1136;

h. 651.000.000 Kč 18. června 1999 a 13. srpna 1999 (správně: 650.000.000 Kč (hodnota v CHF: 28.603.000) 19. srpna 1999; viz výše Skutečnosti G .2.4.1/), ve prospěch českého státu (FNM), při platbě 4 089 763 akcií [příjmení] (tj. 46,29% podíl), které vlastnila Česká republika přes FNM

6. po akvizici:

1) 4.416.198 akcií [příjmení] od české společnosti SYNERGO SUISSE CZ dne 18. října 1999 evidované v účetnictví INVESTENERGY SA za cenu 2.866.995.741 Kč (hodnota v CHF: 114.747.877) dne 18. října 1999;

2) 4.089.763 akcií [příjmení] od českého státu (přes FNM) 20. srpna 1999, evidované v účetnictví INVESTENERGY SA za cenu 650.000.000 Kč (hodnota v CHF: 28.535.000) 19. srpna 1999,

doplněné koupí 123.510 dodatečných akcií [příjmení] (viz výše dův. 4.7.3), nařídil, respektive souhlasil s tím, aby [jméno] [jméno] prodal EERL, pro INVESTENERGY SA 8.544.098 akcií společnosti MUS, které měla INVESTENERGY SA na základě 13 smluv v době od 29. března 1999 do 27. prosince 2001:

1) smlouva z 29. března 1999 týkající se 1 615 160 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 27 700 000 USD (07-03-06-0215 a násl.);

2) smlouva ze 7. května 1999 týkající se 699 708 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 12 000 000 USD (07-03-06-0211 a násl.);

3) smlouva z 4. srpna 1999 týkající se 1 166 181 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 20 000 000 USD (07-03-06-0206 a násl.);

4) smlouva z 10. listopadu 1999 týkající se 816 326 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 14 000 000 USD (07-03-06-0202 a násl.);

5) smlouva z 17. prosince 1999 týkající se 728 863 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 12 500 000 USD (07-03-06-0198 a násl.);

6) smlouva z 2. února 2000 týkající se 641 399 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 11 000 000 USD (07-03-06-0194 a násl.);

7) smlouva z 15. března 2000 týkající se 600 583 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 10 300 000 USD (07-03-06-0190 a násl.);

8) smlouva z 8. května 2000 týkající se 583 090 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 10 000 000 USD (07-03-06-0183 a násl.);

9) smlouva z 1. června 2000 týkající se 291 545 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 5 000 000 USD (07-03-06-0175 a násl.);

10) smlouva z 1. srpna 2000 týkající se 291 545 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 10 300 000 USD (07-03-06-0190 a násl.);

11) smlouva z 20. listopadu 2000 týkající se 221 574 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 3 800 000 USD (07-03-06-0170 a násl.);

12) smlouva z 20. září 2001 týkající se 574 344 akcií [příjmení] prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 9 850 000 USD (07-03-06-0165 a násl.);

13) smlouva z 27. prosince 2001 týkající se 313 780 akcií [příjmení] prodaných za cenu 26,35 USD za akcii, tj. celkem 8 268 103 USD (07-03-06-0161 a násl.);

a za výše uvedené trestné činy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 36 (třiceti šesti) měsíců, z toho 16 (šestnáct) měsíců nepodmíněně, dále k peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb ve výši 43 CHF, a to podmíněně se zkušební dobou v délce 2 (dva) roky, a dále k zaplacení náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF.

přičemž jednání by podle českého trestního zákoníku mohlo být posouzeno jako zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1. 10. 2020 a zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku.

2. Pod bodem II. rozsudku bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8. 11. 1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb., se současně rozhoduje tak, že se na území České republiky vykoná trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. řádu, a to:

-) peněžní prostředky na účtu č. [bankovní účet] vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši 37.584,11 Kč,

-) peněžní prostředky na účtu vedeném Generali penzijní společnost, a.s. (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. 0165956115, a to ve výši 678.794 Kč,

-) zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZ0008473352, emitent J&T PERSPEKTIVA smíšený otevřený podílový fond, J&T INVESTIČNÍ SPOLEČNOST, a. s., obhospodařovatel fondu J&T INVESTIČNÍ SPOLEČNOST, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů;

-) pozemek parc. č. 3192, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. 1330,

-) pozemek parc. č. 3191/1, zahrada

-) pozemek parc. č. 3191/2, zastavěná plocha a nádvoří

vše v katastrálním území Vinohrady, hlavní město Praha, zapsané na LV 216, Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.

3. V odůvodnění rozsudku Městský soud nejprve rozvedl genezi celé věci, zejména poukázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, sp. zn. Nt 845 /2020, kterým bylo k žádosti Spolkového státního zastupitelství Švýcarské konfederace rozhodnuto dle § 48 odst. 5 ZMJS a § 79d odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11 Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8. 11. 1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb. (dále jen, „Úmluva“) o zajištění majetku Mgr. [příjmení] (dále odsouzený), který by následně mohl být předmětem žádosti o konfiskaci na základě rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK. 2011 ze dne 10. října 2013, který nabyt právní moci dne 22. 12. 2017 ve spojení s rozsudkem Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B 663/2014 ze dne 22. 12. 2017, kterými bylo rozhodnuto o povinnosti Mgr. [příjmení] zaplatit Švýcarské konfederaci náhradu finanční částky ve výši 12.439.383 CHF. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že Městský soud rozhodoval z podnětu návrhu (v pořadí druhého, kdy první byl vzat zpět) Ministerstva spravedlnosti ze dne 25. 1. 2021 na rozhodnutí podle čl. 13 Úmluvy a § 124 odst. 1 ZMJS o uznání rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK. 2011 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze dne 29. 11. 2013,

a to v celém rozsahu o vině a částečně co do výroku o trestu – v části ukládající propadnutí peněžitých prostředků ve výši 12.439.383 CHF a dále, aby podle shora uvedené Úmluvy a dle § 124 odst. 2 ZMJS bylo rozhodnuto o tom, že na území České republiky bude vykonán trest propadnutí majetku spočívající v propadnutí majetku v návrhu specifikovaného. Konstatoval, že ze spisového materiálu vyplývá, že [jméno] [příjmení] již vykonal nepodmíněnou část trestu odnětí svobody a též celý peněžitý trest ve výši 8.600 CHF. Zreprodukoval vyjádření jmenovaného k návrhu Ministerstva spravedlnosti učiněné prostřednictvím dvou jeho obhájců, v němž jmenovaný vyslovil návrhem nesouhlas s tím, že řízení před švýcarskými soudy považuje jej za rozporné jak s mezinárodními úmluvami, tak s českým právním řádem, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a rozvedl podrobnou argumentaci tohoto vyjádření včetně toho, že jmenovaný navrhl, aby návrh Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí byl postupem podle § 125 odst. 1 písm. a) ZMJS zamítnut. Na podkladě dokazování provedeného ve veřejném zasedání Městský soud konstatoval zjištění vyplývající z listinných důkazů, konkrétně výše specifikovaných rozsudků švýcarského soudu - Federálního trestního soudu sp. zn. SK. 2011 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B 663/2014 ze dne 22. 12. 2017, kterým odvolání Mgr. [jméno] [příjmení] bylo v plném rozsahu zamítnuto. Dále konstatoval obsah žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních podané Federálním státním zastupitelstvím Švýcarské konfederace ze dne 28. 8. 2020 o vymození švýcarského nároku na odškodnění, zabavením veškerého majetku Mgr. [příjmení] až do výše 12.439.383 CHF (s tím, že jde o částku odpovídající jeho výnosům z trestné činnosti, jak bylo stanoveno rozsudkem Federálního trestního soudu a to zejména proti aktivům specifikovaným pod bodem 2. a), c), e), f) odůvodnění tohoto usnesení. Ze sdělení Federálního trestního soudu Švýcarské konfederace ze dne 22. 4. 2020 vzal za prokázanou vykonatelnost, „kompenzační pohledávky“ proti Mgr. [příjmení] ve výši 12.439.383 CHF. Dále rozvedl skutečnosti zjištěné ohledně zjištění majetku jmenovaného z usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 19. 11. 2019, z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 5/2019 ze dne 10. 2. 2020 a z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 845 /2020 ze dne 18. 6. 2020 o zajištění majetku Mgr. [příjmení] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 117/2020 ze dne 15. 10. 2020 a konečně z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 845 /2020 ze dne 15. 2. 2021 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 29/2021 ze dne 6. 5. 2021 (zamítnutí žádosti o zrušení zajištění majetku). Rozvedl rovněž zjištění o současném stavu zajištěného majetku vyplývající ze zpráv bankovních institucí a výpisu z katastru nemovitostí a konstatoval zjištění týkající se nároku ČR na náhradu škody v souvislosti s prodejem Mostecké uhelné společnosti a. s. vyplývající ze sdělení Ministerstva financí, odbor 71 – Legislativa a sporné agendy ze dne 10. 6. 2021, ze sdělení Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 31. 5. 2021 a zjištění vyplývající z článku z internetového zpravodajského serveru iRozhlas ze dne 16. 11. 2011. Dále rozvedl vyjádření Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 6. 2021, zastupitelského úřadu v Bernu ze stanoviska Amnesty International Česká republika, z. s. ze dne 23. 6. 2021 a ze zprávy Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 18. 6. 2021 týkající se úrovně švýcarského soudnictví. Poukázal i na skutečnosti vyplývající z právního stanoviska švýcarské advokátní kanceláře Mangeat Attorney at [příjmení] [jméno], ze dne 9. 6. 2021, vypracované [jméno] [příjmení], advokátem, poskytujícího teoretický výklad švýcarského trestního soudního systému a změn, kterých doznal v roce 2019. Z usnesení Policie České republiky, ÚOKFK, Odbor korupce a ochrany zájmů Evropské unie sp. zn. OKFK -52/ 2008 ze dne 24. 7. 2008 zjistil, že věc podezření ze spáchání trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona a zneužívání informací v obchodním styku dle § 128 odst. 2, 4 tr. zákona, jichž se měli dopustit zástupci společností Appian Group, a.s., SYNERGO SUISSE CZ, a. s., Český báňský úřad, Mostecká uhelná společnost, a. s., byla odložena.

4. Po takto provedeném dokazování dospěl Městský soud v Praze k závěru, že jsou splněny veškeré podmínky dle § 120 odst. 1 ZMJS pro uznání a výkon výše specifikovaných rozsudků švýcarského Federálního trestního soudu. Uvedl, že na projednávanou věc nelze aplikovat § 284 odst. 1 ZMJS (uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabrání majetku nebo věcí), neboť toto ustanovení se zaobírá postupem mezinárodní justiční spolupráce s jiným členským státem Evropské unie. Na postup v daném případě je nutno aplikovat § 118 an. ZMJS a § 120 odst. 1 ZMJS. Shledal splnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. a) ZMJS s tím, že možnost uznání cizozemského rozhodnutí je jednak zaručena Úmluvou a jednak je i ve vztahu ke Švýcarsku zaručena vzájemnost. Dále shledal splnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS, tedy nutnost oboustranné trestnosti, s odkazem na usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019 (viz bod 28. odůvodnění tohoto usnesení) s tím, že městský soud v něm podrobně porovnal skutky, pro něž byl Mgr. [příjmení] uznán vinným uznávaným rozhodnutím se skutky, jež byly obžalobou Vrchního státního zastupitelství v [obec] kladeny za vinu tehdy obž. Mgr. [jméno] [příjmení] s tím, že skutek pod bodem II. obžaloby je totožný – co do jednání a následku – se skutkem, pro nějž byl Mgr. [příjmení] uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který jím byl kvalifikován jako trestný čin podvodu dle § 146 StGB. Skutek pod bodem I. obžaloby pak byl shledán totožným se skutkem, pro nějž byl Mgr. [příjmení] uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který byl kvalifikován jako trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB), s jehož závěry se plně ztotožnil a odkázal na ně. Z hlediska podmínky oboustranné trestnosti považoval za podstatné, že by skutky z uznávaného rozsudku bylo možno kvalifikovat jako trestné činy podle práva České republiky v případě, že by nastaly na jejím území s tím, že pro naplnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS není nezbytná jistota, že by Mgr. [příjmení] byl pro skutky z uznávaného rozsudku na území České republiky uznán vinným – opak by de facto znamenal nutnost provádět přezkum, který by se rovnal nalézacímu řízení před soudem I. stupně –, nýbrž právě to, že předmětný skutek by naplňoval znaky konkrétní skutkové podstaty některého z trestných činů dle trestního zákoníku České republiky. Skutečnosti, na základě nichž by bylo možno posoudit jednání Mgr. [příjmení], kvalifikované uznávaným rozsudkem jako trestný čin praní špinavých peněz, jako zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku, vyplývají podle něho z již uvedeného usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, zejména pak z odůvodnění pod body 41. až 44. tohoto usnesení. Skutečnosti umožňující posoudit jednání ods. Mgr. [příjmení], kvalifikované uznávaným švýcarským rozsudkem jako trestný čin podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku a na území ČR, jako zvlášť závažného zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1. 10. 2020, jsou pak patrné zejména z odůvodnění v bodech 59. až 62. citovaného usnesení. Poukázal na to, že návrhu obhajoby na přerušení řízení o uznání švýcarského rozsudku na dobu do pravomocného skončení řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 neshledal důvod vyhovět proto, že trestní odpovědnost Mgr. [příjmení] je nezbytné posuzovat individuálně. Dále shledal naplnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS, když uznávané švýcarské rozsudky byly vydány v řízení, které odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Neshledal žádné skutečnosti, které by naznačovaly, že v řízení předcházejícím vydání uznávaných rozsudků byla práva Mgr. [příjmení], zejména právo na spravedlivý proces, porušena tak závažným způsobem, že by tím došlo k flagrantnímu odepření spravedlnosti, jež by bylo v rozporu se samotnou podstatou práva na spravedlivý proces, zachyceného zejména v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázal na to, že Švýcarskou konfederaci je třeba považovat za demokratický právní stát, který je součástí schengenského acquis, u nějž nejsou známy žádné poznatky, z nichž by bylo možno vyvozovat, že v trestním řízení před jeho justičními orgány by docházelo k porušování základních lidských práv a svobod, což potvrzují skutečnosti vyplývající ze zpráv Ministerstva zahraničí, Amnesty International a Ministerstva spravedlnosti (viz body 37 až 39 odůvodnění tohoto usnesení) o vysoké úrovni švýcarského soudnictví a o tom, že v trestním

řízení jsou zajištěna všechna práva zajišťující spravedlivý proces. Pokud jde o namítané systémové nedostatky odvolacího řízení v případech, kdy v prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud, má soud za to, že odlišnosti švýcarského systému opravných prostředků od systému České republiky nepředstavují flagrantní porušení práva na spravedlivý proces a nejsou důvodem, pro který by předmětné rozsudky nebylo možno uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS. Odmítl námitku, že předmětná švýcarská rozhodnutí nelze na území České republiky uznat a vykonat z toho důvodu, že nejsou slučitelná se třemi usneseními Policie České republiky z let 1999, 2001 a 2008, jimiž byla věc podezření ze spáchání trestného činu mj. Mgr. [příjmení] vždy odložena. Důvod odmítnutí dle čl. 22 odst. 2 písm. b) Úmluvy se částečně kryje s důvodem dle čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy, který zakotvuje jako důvod odmítnutí porušení zásady ne bis in idem, tedy nikoli dvakrát ve stejné věci. Zdůraznil, že usnesení o odložení věci, tedy rozhodnutí vydané před zahájením trestního stíhání, nikdy nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté. Ta je založena výhradně v případech dle § 11 odst. 1 písm. h), i), j), k), odst. 2 tr. řádu. Uznávané švýcarské rozsudky tedy žádným způsobem nekonkurují shora uvedeným usnesením policejního orgánu a o neslučitelnosti tedy není možno hovořit. Neztotožnil se ani s námitkou, že uznání a výkonu předmětných rozsudků brání čl. 22 odst. 2 písm. d) Úmluvy, tedy že by uznávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s výlučnou pravomocí stanovenou právním řádem České republiky. Poukázal na to, že z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK. 2011 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, je patrné, že oba trestné činy, tedy jak trestný čin podvodu dle § 146 StGB, tak trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle 305 bis odst. 2 StGB, byly ve smyslu § 4 odst. 2 tr. řádu spáchány nejen na území České republiky, ale též na území Švýcarské konfederace (jedná se o tzv. distanční delikty). Výlučná soudní pravomoc České republiky dle uvedeného ustanovení Úmluvy tedy není založena a justiční orgány Švýcarska tak nijak nepochybily, když proti Mgr. [příjmení] vedly na svém území trestní stíhání, jehož výsledkem je pravomocný odsuzující rozsudek. Neztotožnil se dále ani s námitkou, že předmětné rozsudky nelze uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. f) tr. řádu, s ohledem na pravomocné usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, jež by mělo zakládat překážku věci pravomocně rozhodnuté. S odkazem na znění § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS uvedl, že uvedeným usnesením bylo trestní stíhání Mgr. [příjmení] na území České republiky pravomocně zastaveno právě proto, že jeho pokračování bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu, a tedy ve vztahu k uznávaným švýcarským rozsudkům nezakládá překážku res iudicata ve smyslu § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nebrání výkonu švýcarského odsuzujícího rozsudku v České republice. Neshledal žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že nebyly splněny podmínky dle § 120 odst. 1 písm. d), e), g), h), i) a j) ZMJS, které by bránily uznání a výkonu předmětných švýcarských rozhodnutí s tím, že skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter, výkon uloženého trestu by nebyl podle právního řádu České republiky promlčen, na území České republiky zároveň nebylo pravomocně uznáno jiné cizozemské rozhodnutí vůči Mgr. [příjmení] pro týž skutek. Mgr. [příjmení] je občanem České republiky a dle jejího práva je vzhledem ke svému věku osobou trestně odpovědnou, která nepožívá výsad a imunit, pro něž by byla vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

5. Pokud jde o uznání trestu, Krajský soud poukázal na to, že z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK. 2011 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, vyplývá, že částka 12.439.383 CHF představuje nedovolenou ekonomickou výhodu, kterou měl Mgr. [příjmení] získat za spáchání ve výroku tohoto usnesení uvedených trestných činů; částka odpovídá minimální hodnotě odstupného, které dostal u příležitosti svého odchodu ze skupiny CAMRA a jde tedy o odměnu za spáchané trestné činy. Z uznávaného rozsudku je pak zřejmé, že Mgr. [příjmení] byla uložena povinnost částku ve výši 12.439.383 CHF zaplatit Švýcarské konfederaci jako „náhradní hodnotu“. Uvedená částka tak představuje bezprostřední výnos Mgr. [příjmení] z trestné činnosti ve smyslu § 135b odst. 1, 2 tr. řádu a § 70 odst. 1 tr. řádu. Vzhledem k tomu, že „uhrazení náhradní hodnoty“ popřípadě,

uhrazení nároku na odškodnění“ (jak je uvedeno v žádosti o právní pomoc ze Švýcarské konfederace, viz bod 26. odůvodnění tohoto usnesení) neodpovídají žádnému druhu trestu či ochranného opatření dle trestního řádu České republiky, soud druh trestu dle § 124 odst. 2 písm.

a) ZMJS přizpůsobil na druh trestu, který trestu uloženému uznávaným rozsudkem nejvíce odpovídá. S ohledem na to, že částka 12.439.383 CHF představuje bezprostřední výnos z trestné činnosti, přicházel by do úvahy trest propadnutí věci dle § 70 odst. 1 tr. zákoníku. Protože však tento výnos z trestné činnosti nebylo možno pro účely propadnutí zajistit, je možno uložený trest přizpůsobit pouze na trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku. Konstatoval, že majetek uvedený ve výroku o propadnutí náhradní hodnoty přitom ani zdaleka nedosahuje hodnoty výnosu z trestné činnosti Mgr. [příjmení].

6. Po zvážení všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud k závěru, že nic nebrání tomu, aby postupoval v souladu s ustanovením § 124 odst. 1, 2 ZMJS a vyhověl návrhu Ministerstva spravedlnosti, přičemž pro úplnost uznal oba ve výroku tohoto usnesení uvedené rozsudky švýcarských soudů, ačkoli odvolací rozsudek do rozhodnutí soudu I. stupně nijak nezasahoval, nýbrž jej toliko potvrdil.

7. Proti tomuto rozsudku bezprostředně po jeho vyhlášení podal odsouzený [příjmení] [jméno] [příjmení] (dále jen odsouzený), tedy v zákonné lhůtě, odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svých dvou zvolených obhájců.

8. V odůvodnění odvolání prvního z obhájců odsouzený výslovně napadl oba výroky rozsudku a namítl, že nebyly splněny podmínky pro uznání a výkon cizozemských rozhodnutí, dále namítl neúplnost skutkových zjištění a konečně i to, že se soud nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí, rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti jako zásah do jeho práva na spravedlivý proces. Poukázal na to, že své tvrzení, že v posuzované věci nejsou splněny podmínky pro uznání cizozemského rozhodnutí, odůvodňuje odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 104/2013 Sb., („ZMJS“) a Úmluvy Rady Evropy č. 141 o prání, vyhledávání, zadržování výnosů ze zločinů (dále, „Úmluva“). Poukázal na to, že svá tvrzení podpořil v řízení prvního stupně jednak konkrétně formulovanými námitkami a jednak důkazními návrhy. Namítl (s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3822/18), že soud byl povinen se jeho námitkami (ne) naplnění atributů spravedlivého procesu, jak jsou tyto garantovány Úmluv lidských práv a základních svobod (dále jen, „EÚLP“) v cizozemském trestním řízení zabývat, což nelze učinit jednak bez analýzy právní úpravy ve Švýcarsku v daném období, a jednak ani bez zvážení, jak tato byla aplikována v konkrétním řízení vedeném proti němu. Namítl, že soud se nevypořádal s jeho námitkami, které uplatnil ve svém vyjádření ze dne 7. 6. 2021 o porušení katalogu práv garantovaných čl. 6 EÚLP (body 38 až 42), a ačkoliv jde o porušení významná, soud je ignoroval, čímž sám porušil jeho právo na spravedlivý proces. Namítl zjevnou neochotu Městského soudu nestranně a nezájatě hodnotit jeho námitky, která se vyjevila ve veřejném zasedání dne 10. 6. 2021, kdy předsedkyně senátu svým prohlášením, aniž bylo skončeno dokazování a byly předneseny úplné závěrečné řeči, vyjevila svůj názor na něho a jeho postavení v řízení, resp. v rozsudku, o jehož obsahu již byla zjevně rozhodnuta, což nenasvědčuje spravedlivému posouzení jeho trestní věci.

9. Namítl, že v řízení vedeném proti němu ve Švýcarsku bylo porušeno jeho právo zaručené čl. 6 odst. 3 písm. a) EÚLP, neboť mu nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání ani v českém ani jiném jazyce a o svém obvinění se dozvěděl pouze zprostředkovaně a s odstupem času, který již neumožňoval dostatečnou přípravu vlastní obhajoby, a to teprve v roce 2012 i přesto, že trestní řízení proti [jméno] de [příjmení] bylo vedeno již od roku 2005, následně rozšířeno v roce 2007 na pana [jméno] [jméno] a posléze na pány Koláčka. [příjmení], [ulice] a [příjmení]. Kdy bylo trestní stíhání rozšířeno také na něho, mu není známo. Tím došlo také k porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. b) EÚLP. Odpovědnost za to, že se obviněný o povaze či důvodech obvinění dozví, přitom leží na orgánech činných v trestním řízení, které se jí nemohou zbavit poukazem na to, že stěžovatel se mohl o těchto skutečnostech dozvědět, pokud by nahlédl do spisu (Mattoccia proti

Itálii, rozsudek, 25. 7. 2000, č. 23969/94, § 65 a 67). Informace o povaze či důvodech obvinění se musí dozvědět přímo obviněný, pouhý předpoklad, že obviněný byl o obvinění informován, nestačí (C. proti Itálii, rozhodnutí Komise). O nutnosti řádného doručení usnesení o zahájení trestního stíhání obviněnému, se kterým souvisí mimo jiné také právo obviněného na podání stížnosti ve lhůtě 3 dnů ode dne jeho doručení, které rovněž nesmí být obviněnému upřeno, přitom hovoří také Ústavní soud ČR v nálezu sp. zn. II. ÚS 3330/20 ze dne 12. 1. 2021. Důležitost a význam doručení usnesení o zahájení trestního stíhání dlouhodobě zdůrazňuje také Nejvyšší soud ČR, například ve svém usnesení sp. zn. 7 Tz 56/2016 ze dne 22. 11. 2016. Namítl, že pozdní seznámení s povahou a důvody obvinění mělo přitom zásadní dopady na jeho obhajobu, neboť v roce 2010, tedy dříve, než byl seznámen se svým obviněním, byly provedeny výsledky celé řady členů české vlády, které byly (mohly být, pokud by se jich mohl účastnit) naprosto zásadní pro posouzení jeho viny, a kterých se nemohl účastnit, případně alespoň zprostředkovaně připravit otázky, na jejichž kladení by mohl trvat. Výsledky českých ministrů lze přitom z pohledu projednávané věci považovat za rozhodující ve smyslu rozsudku velkého senátu ESLP Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému království, 15. 12. 2011, č. 26766/05 a 22228/06. I přesto nebyly provedeny v řízení před soudem a soud spoléhal pouze na jejich výsledky z přípravného řízení, kterých se však on nemohl účastnit. Zdůraznil, že neměl ani možnost vyslýchat svědky zprostředkovaně, např. předložením seznamu otázek, který by měly být kladeny. Tímto postupem bylo porušeno (§ odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2867/16, II. ÚS 662/01, IV. ÚS 558/02 a I. ÚS 375) jeho právo zaručené mu čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Navíc, z důvodu diskriminační úpravy odvolacího řízení neměl prostor reagovat na nesprávný překlad a deformované hodnocení výsledků členů vlády soudem prvního stupně v odsuzujícím rozsudku. Je přitom přesvědčen, že význam těchto důkazů se bude plně krystalizovat v trestním řízení, které je vedeno Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 a jehož význam pro tuto věc soud prvního stupně nedostatečně, resp. nesprávně vyhodnotil.

10. Dále namítl, že bylo porušeno jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, neboť v průběhu švýcarského trestního řízení bylo prováděno dokazování celou řadou listin, kterým z důvodu jejich cizojazyčnosti nemohl rozumět. Dokazování bylo prováděno českými, německými, francouzskými a anglickými listinami, aniž byl prováděn jejich překlad. Řízení se tímto stalo naprosto chaotickým, bez možnosti adekvátně reagovat na prováděné důkazy. K zásadnímu selhání v souvislosti se zajištěním překladu listin, které byly obsahem spisu, došlo v souvislosti s výběrem osoby, která měla posoudit relevantnost těchto listin pro účely trestního řízení a tím ovlivnit to, zda bude proveden jejich překlad a zda následně budou provedeny k důkazům. Tento rozhodný úkon zajišťovala polská tlumočnice, která neměla odpovídající znalost češtiny (nebyla tlumočnicí do českého jazyka). Tlumočnice do českého jazyka byla přítomna hlavního líčení pouze jeden den a více jí účast na hlavních líčeních umožněna nebyla. Charakteru jednání, jehož spáchání bylo Mgr. [příjmení] a dalším obviněným kladeno za vinu, odpovídala také složitost a komplexnost listinných důkazů, které, nemohla polská tlumočnice s odpovídající mírou odbornosti posoudit.

11. S ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 482/21 je podle něj zřejmé, že došlo k daleko vážnějšímu porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, a to v souvislosti s doručením rozsudku soudu prvního stupně čítajícího circa 600 stran, pouze ve francouzštině bez překladu do českého jazyka. Překlad enormně obsáhlého rozsudku si tak musel zajistit na vlastní náklady, což samozřejmě mělo za následek značnou ztrátu času pro podání odvolání. Dobu zpracovávání překladu odsuzujícího rozsudku, kterému nemohl rozumět, nebylo možné nijak zohlednit, a to tím spíše, že podané odvolání, pokud by snad i bylo podáno pouze jako částečné odůvodnění, nebylo možné dodatečně doplnit. Dalším problémem však bylo to, že teprve poté, co si na vlastní náklady a s výraznou ztrátou času po doručení rozsudku zajistil jeho překlad, zjistil, co je mu vlastně kladeno za vinu. Z důvodu dále v textu analyzované diskriminační povahy trestního odvolacího řízení však již nemohl uplatnit náležitou obhajobu proti nesmyslným skutkovým zjištěním soudu prvního stupně v rámci odvolacího řízení (ve Švýcarsku byl po určité časově omezenou dobu, kdy bylo

proti němu vedeno trestní řízení, prakticky vyloučen přezkum skutkových otázek v rámci odvolacího řízení). Poukázal (s odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 1354/13), že doručení odsuzujícího rozsudku v jazyce, kterému obviněný nerozumí, je z pohledu českých reálií zásadním porušením práva na obhajobu, resp. práva na spravedlivý proces. Toto zásadní odepření spravedlivého procesu nemohou české soudy přehlížet ani v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí. Vzniklou situaci je nutné vnímat z perspektivy českého trestního řízení. Bylo by zjevně neakceptovatelné, pokud by švýcarskému občanovi byl doručen český odsuzující rozsudek v češtině s tím, že je jeho právem podat proti rozsudku odvolání ve lhůtě, ve které není schopen si zajistit překlad rozsáhlého českého rozsudku, a poté, co si na vlastní náklady zajistí překlad do jazyka, kterému rozumí, nebude možné „blanketně“ podané odvolání skutkově odůvodnit proto, že to právní úprava neumožňuje. Poukázal na to, že evropská právní úprava a česká ústavní úprava akcentují jednoznačný požadavek na poskytnutí bezplatného tlumočení osobám v trestním řízení, které je proti nim vedeno, pokud jazyk, v němž je trestní řízení proti nim vedeno, neovládají. Příslušné zákonné normy (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010, o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, Listina základních práv a svobod, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a konečně i trestní řád v § ust. 28) právo na porozumění jazyku, v němž je vedeno trestní řízení, shledávají za základní lidské a ústavní právo. Doručení 600! (šest set) stran čítajícího rozsudku soudu prvního stupně výhradně ve francouzském jazyce bez překladu do českého jazyka, je podle něj nutné posuzovat také v kontextu stanoviska pléna Ústavního soudu z 29. 1. 2019, sp. zn. Pl ÚS-st. 49/18, podle něhož právní účinky spojené s doručením trestního příkazu bez požadovaného úředního překladu nelze za žádných okolností vyvozovat, nepřeložený trestní příkaz nelze považovat za řádně doručený, a nemůže vůbec nabýt právní moci. Tuto situaci pak Ústavní soud připodobňuje k příkladu, kdy by odsuzující rozsudek v trestním řízení nebyl vůbec doručen obviněnému, který se nevzdal práva na odvolání, k jehož podání by mu tak nezačala ani běžet lhůta, a tedy rozsudek by nemohl dle § 139 odst. 1 písm. b) bodu a) trestního řádu ani nikdy nabýt právní moci. [příjmení] závěr by se přitom měl uplatnit také v jeho případě, kdy mu úřední překlad švýcarského odsuzujícího rozsudku z prvostupňového řízení nebyl nikdy doručen, a který si jej byl nucen opatřit na vlastní náklady sám, což mu vzhledem ke značné rozsáhlosti rozsudku v podstatě znemožnilo řádnou přípravu obrany a odvolání vůči němu.

12. Namítl, že právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 EÚLP porušily primárně švýcarské soudy a české obecné soudy porušily tatáž práva sekundárně již tím, že takový postup švýcarských soudů aprobovaly. Jeho podněty byl Městský soud v Praze povinen se dále zabývat a vyžádat trestní spis ze Švýcarska a relevantními listinami provést dokazování. V každém případě však byl Městský soud povinen si od švýcarské strany vyžádat vysvětlení/doplnění informací postupem dle ZMJS a čl. 28 Úmluvy k okolnostem a časovým souvislostem doručení usnesení o zahájení trestního stíhání a významu důkazů zajištěných před doručením usnesení o zahájení trestního stíhání pro vyslovení viny, dále k otázce přítomnosti tlumočnicka do českého jazyka na hlavních líčeních a samozřejmě a zejména k překladu odsuzujícího rozsudku do českého jazyka a doručení odsuzujícího rozsudku v jeho české jazykové verzi Mgr. [příjmení]. Městský soud rezignoval na úplné a řádné zjištění stavu. Vzhledem k tomu, že Městský soud nevyžádal ani trestní spis, ani dodatečné vysvětlení a doplňující informace, nezbyvá, než aby Vrchní soud v Praze pokynem zavázal Městský soud, aby se důsledně zabýval jím konkrétně formulovanými námitkami ohledně porušení jeho práva na spravedlivý proces, ke kterému došlo v trestním řízení ve Švýcarsku, anebo aby se sám jal tento deficit řízení odstraňovat a vstoupil do komunikace se švýcarskými orgány. Požaduje provedení důkazu spisem švýcarského soudu prvního stupně a odvolacího soudu a z něj zejména protokoly o hlavních líčení, ze kterých by mělo vyplývat, zda se jich účastnila tlumočnice do českého jazyka, dále z trestního spisu získat informaci o překladu odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně do českého jazyka a jeho doručení, a dále, ke všem těmto skutečnostem vyžádat vysvětlení/doplňující informace od švýcarské strany tak, aby je bylo možné konfrontovat s obsahem zajištěného švýcarského soudního spisu.

13. Dále namítl, že ve švýcarském trestním řízení bylo porušeno i jeho právo na odvolání/účinný opravný prostředek v trestních věcech dle čl. 2 Protokolu č. 7 k EÚLP ve spojení s čl. 13 a 14 EÚLP. Poukázal na to, že k prokázání svých tvrzení předložil soudu prvního stupně k tomu odpovídající důkaz v podobě písemného právního rozboru zpracovaného advokátní kanceláří Mangeat Avocats Sári, se sídlem v Ženevě, Švýcarsko, v původním jazykovém znění včetně ověřeného soudního překladu. Základ námitky vychází z faktu, že v době, kdy bylo vedeno ve Švýcarsku trestní řízení proti němu, existovala ve Švýcarsku dichotomie odvolacích řízení v závislosti na tom, zda na prvním stupni rozhodoval některý z kantonálních trestních soudů, anebo zda na prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud. Byť jsou pravidla pro vedení trestního řízení a práva obviněných od roku 2011 jednotná jak pro trestní řízení vedené na kantonální úrovni, tak na federální úrovni, tak organizace trestních soudů na kantonální úrovni a na federální úrovni byla do 2. 1. 2019 jiná, a pro federální strukturu lze říct, že byla rozporná se švýcarským trestním řádem a právy obviněných garantovanými trestním řádem a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve federálním soudním systému před rokem 2019 neexistoval odvolací soud, který by měl pravomoc přezkoumat věc po právní i skutkové stránce a selektivně a diskriminačně přiznával obviněným odlišná práva v závislosti na tom, zda byli souzeni na kantonální úrovni, nebo na federální úrovni. Podle tezí zpracovaného právního rozboru právní úprava trestního řízení účinná v době, kdy bylo vedeno trestní řízení proti němu (tato právní úprava byla následně uvedena do souladu s parametry fair procesu), resp. trestní řízení jako takové a) nerespektovalo zásadu dvojinstančnosti řízení, kterou garantuje zejména čl. 32 odst. 3 Ústavy Švýcarska a čl. 2 odst. 1 protokolu č. 7 EÚLP b) nebylo v souladu s trestním řádem, který soudům druhé instance přiznává pravomoc úplného přezkumu a b) představovalo neoprávněnou diskriminaci a porušovalo zásadu rovného zacházení s obžalovanými souzenými na kantonální úrovni, kteří mohou využít tři instancí, a obžalovanými souzenými na federální úrovni, kteří nemají zachováno právo na účinný opravný prostředek. Absence možnosti odvolání v trestním řízení na federální úrovni představuje neoprávněnou diskriminaci a porušuje zásadu rovného zacházení ve smyslu čl. 8 Ústavy Švýcarska a čl. 14 EÚLP. Poukázal dále na to, že absence odvolacího soudu na federální úrovni je v rozporu nejen s mezinárodními úmluvami o ochraně lidských práv a základních svobod, ale také se švýcarskými trestními předpisy. Podle § 13 švýcarského trestního řádu rozhodují o odvoláních všech obviněných odvolací soud s pravomocí přezkoumávat právní i skutkové otázky. V jeho trestní věci však toto právo zajištěno nebylo. V podrobnostech obhajoba odkazuje na podání datované dnem 24. 6. 2021, nadepsané jako doplnění důkazních návrhů, a body 28 až 37 podání datovaného dnem 7. 6. 2021, ve kterých je problematika omezeného přezkumu skutkových okolností ve švýcarském trestním řízení a konkrétní časové souvislosti podrobně analyzovaná. Praktické dopady omezeného přezkumu by byly dostatečně zřejmé i z rozsahu odvolacích námitek a skutečností, kterými se zabýval odvolací švýcarský senát. Z toho důvodu obhajoba navrhovala doplnit dokazování jeho odvoláním proti rozsudku švýcarského soudu prvního stupně s tím, aby tento důkaz zajistil Městský soud v Praze. Tento důkazní návrh však Městský soud na veřejném zasedání dne 10. 6. 2021 zamítl, aniž by k tomu uvedl nějaké úvody. Odůvodnění zamítnutí důkazního návrhu není uvedeno ani v samotném napadeném rozsudku. Namítl, že Městský soud se uvedenou námitkou vypořádal pouze obecným a nicneříkajícím konstatováním, že: „pouhé odlišnosti švýcarského systému opravných prostředků od systému České republiky nepředstavují flagrantní porušení práva na spravedlivý proces a nejsou důvodem, pro který by předmětné rozsudky nebylo možno uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS.“, které nemůže obstát před kritickým hodnocením obsahu odůvodnění napadeného rozsudku optikou § 2 odst. 6 trestního řádu a ustanovení § 125 trestního řádu a na současnou judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR. Městský soud v napadeném rozsudku však již nevysvětlil, zda právo na odvolání/účinný opravný prostředek v trestních věcech dle čl. 2 Protokolu 7 k EÚLP ve spojení s čl. 13 a 14 EÚLP není aplikováno v České republice vůbec, nebo z jakého důvodu považuje porušení tohoto práva v poměrech České republiky za nevýznamné, resp. nedosahující odvolacím soudem tvrzené úrovně flagrantního porušení práva na spravedlivý

proces. De facto identická situace nastala ve shora popisované věci vedené Vrchním soudem v Praze pod sp. zn. 14 To 79/2018, kdy Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. II. ÚS 5822/18 zdůraznil, že: „nelze bez dalšího akceptovat postup cizozemských orgánů, pokud jsou vůči nim vznášeny konkrétní námitky (...) soud se tedy měl vypořádat se všemi konkrétními argumenty stěžovatele, které tento postup zpochybňují, přičemž soudy se musí zabývat konkrétními námitkami, dle kterých postup cizozemských orgánů nebyl souladný s takovými zásadami právního řádu České republiky, na kterých je třeba bez výhrady trvat. Pokud soudu byly předloženy konkrétní argumenty, soud by se s nimi měl konkrétně vypořádat (...) musí tak však učinit vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nikoli skrze obecný výrok, kterým by pouze aproboval postupy orgánů cizího státu. S odkazem na nález Ústavního soudu III. ÚS 1464/13, ze dne 22. 8. 2013, je toho názoru, že nedostatečným odůvodněním a nevypořádáním se s námitkami obhajoby Městský soud zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti projevující se jako porušení jeho práva na spravedlivý proces. Namítl, že obecné konstatování, že Švýcarsko je demokratický právní stát nemůže vyvrátit tvrzení, že v trestním řízení, které bylo proti němu vedeno ve Švýcarsku, byla porušena pravidla spravedlivého procesu způsobem vylučujícím uznání a výkon rozhodnutí, když pouhým nahlédnutím do databáze rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva lze zjistit, že v řízeních před Evropským soudem pro lidská práva se ocitají, jakožto žalované, de facto všechny demokratické právní státy včetně Švýcarska. Namítl, že obecně formulované písemné zprávy nemohou zpochybnit konkrétně formulované závěry v právním stanovisku zpracovaném renomovanou advokátní kanceláří, přitom žádná z odpovědí obstaraných Městským soudem se nezabývá konkrétně formulovaným stanoviskem švýcarské strany, které, pokud už soud chtěl tímto způsobem postupovat, mělo být dožádaným subjektům předloženo k vyjádření. Zpráva Amnesty International datovaná dnem 23. 6. 2021 neuvádí osobu zpracovatele zprávy a z její dikce je na první pohled zřejmé, že byla šita horkou jehlou, bez odpovídajícího studia. Celá první strana stanoviska je pro jeho obecnost pro tuto věc v podstatě nepoužitelná. Odpověď Ministerstva spravedlnosti datovaná dnem 18. 6. 2021 je bez praktického významu. Podobně obecně je formulována také odpověď Ministerstva zahraničních věcí České republiky, resp. zastupitelského úřadu v Bernu (mimochodem nepodepsaného). Namítl, že soud prvního stupně nevysvětlil, proč nevycházel z obhajobou předloženého a konkrétně formulovaného stanoviska, ale upřednostnil obecné zprávy institucí. Již vůbec se nevypořádal s konkrétně formulovanými námitkami obhajoby na porušení jeho práva na spravedlivý proces v trestním řízení, které bylo proti němu vedeno ve Švýcarsku.

14. Nesprávně podle jeho názoru Městský soud nevyhověl také jeho návrhu na přerušení řízení do doby rozhodnutí v trestním řízení, které je vedeno Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 na podkladě obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec] pro totožné skutky, jejichž spáchání mu bylo kladeno za vinu ve Švýcarsku a v němž vedle dalších obžalovaných byl stíhán i on. Poukázal na to, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2019 byla jeho věc vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání a rozhodnutí řízení a dále vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 5/2019. Usnesením ze dne 5. 9. 2019 však Městský soud jeho trestní stíhání s odkazem na § 231 odst. 1 trestního řádu za použití § 223 odst. 1 trestního řádu z důvodu dle § 11 odst. 2 písm. a) trestního řádu zastavil, neboť trestní stíhání nebylo přípustné. Zastavení trestního stíhání bylo odůvodněno existencí překážky věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata), jež navazuje na zásadu ne bis in idem (ne dvakrát o tomtéž), která je formulována v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Městský soud totiž dospěl k závěru, že skutek, který byl v obžalobě státního zástupce VSZ kvalifikován jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku je totožný se skutkem, pro který byl Mgr. [příjmení] odsouzen rozsudkem Federálního trestního soudu ze dne 10. 10. 2013, jeho doplněním ze dne 29. 11. 2013 a opravným usnesením ze dne 29. 11. 2013 ve spojení s rozsudkem Federálního soudu - odvolacího trestního soudu ze dne 22. 12. 2017, a který byl kvalifikován jako podvod podle § 146 švýcarského trestního zákona. Poukázal na to, že zastavení jeho trestního stíhání však je bez významu pro ostatní obžalované, vůči nimž trestní řízení dosud probíhá a ke

dni zpracování tohoto vyjádření nebylo pravomocně skončeno (dosud nebyl vyhlášen ani rozsudek soudu prvního stupně). Městský soud tak bude v řízení vedeném pod sp. zn. 2 T 3/2017 de facto posuzovat splnění podmínky oboustranné trestnosti skutku, pro který byl uznán na vinu švýcarskými rozsudky. V tuto chvíli nebylo pravomocně rozhodnuto, zda skutky, pro které byla VSZ podána obžaloba, a které jsou naprosto totožné jako skutky, pro které byl uznán vinným ve Švýcarsku, jsou trestnými činy také na území České republiky. Poukázal na to, že v rámci posouzení splnění podmínky oboustranné trestnosti musí soud posoudit nejen formální shodu mezi trestným činem uvedeným v soudním rozhodnutí, jehož uznání je požadováno, a jedním z činů trestných podle právního řádu vykonávajícího státu, ale také otázku, zda by skutky uvedené v soudním rozhodnutí bylo možné kvalifikovat jako trestný čin, kdyby nastaly na území vykonávajícího členského státu. Toto posouzení provede senát Městského soudu rozhodující v řízení vedeném pod sp. zn. 2 T 3/2017 o obžalobě státního zástupce VSZ. Aktuálně nelze vyloučit, že obžalovaní budou zproštěni obžaloby, neboť skutky uvedené v obžalobě státního zástupce VSZ, které jsou stejné jako skutky ve švýcarských odsuzujících rozsudcích, nejsou trestnými činy. V takovém případě však bude vyloučena podmínka oboustranné trestnosti a nebude možné uznat a vykonat švýcarské odsuzující rozsudky na území České republiky. Právě proto žádal o přerušení řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí do doby pravomocného skončení řízení vedeného Městským soudem pod sp. zn. 2 T 3/2017. Odložení provedení opatření dle žádosti dožadující strany je ostatně předpokládáno také v čl. 19 Úmluvy. Namítl, že soud prvního stupně se s návrhem na přerušení řízení vypořádal pod body 45 až 47 napadeného rozsudku velmi zjednodušujícím způsobem tak, že odkázal na usnesení Městského soudu ze dne 5. 9. 2019, kterým bylo jeho trestní stíhání z důvodu § 11 odst. 2 písm. a) trestního řádu zastaveno, neboť trestní stíhání nebylo přípustné. Z uvedeného usnesení Městský soud v Praze v nyní projednávané věci (bod 46 napadeného rozsudku) odkazuje zejména na body 41 až 44 usnesení ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019-256, ve kterých je údajně precizně řešena podmínka oboustranné trestnosti. Jiné posouzení (než to, že odkázal na body 41 až 44 usnesení ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019-256) oboustranné trestnosti neprovedl. Při pozorném studiu bodů 41 až 44 usnesení ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019-256 však je zřejmé, že senát Městského soudu 2T v uvedeném usnesení posouzení oboustranné trestnosti neprovedl. Ostatně ani nemohl, neboť to vůbec nebylo podmínkou vydání usnesení o zastavení trestního stíhání. Jediné, čím se senát 2T v analyzovaném usnesení zabýval, byla totožnost skutků, nikoliv však jejich právní kvalifikace na území České republiky. Pokud se senát 2T v analyzovaném usnesení pod body 41 až 44 vyjadřuje k právní kvalifikaci skutků, tak buď odkazem na právní kvalifikaci provedenou švýcarskými soudy, anebo právní kvalifikaci provedenou státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v [obec] v podané obžalobě ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 2 VZV 1/2012. Nic víc, nic méně. Tím podle jeho názoru Městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti projevující se jako porušení jeho práva na spravedlivý proces. Opětovně vyslovil přesvědčení o důvodnosti jeho návrhu na přerušení řízení o návrhu ministerstva na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí do doby pravomocného skončení řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 s tím, že toto tímto podáním Vrchnímu soudu v Praze také navrhuje. Nelze přitom podle něj přehlédnout, že i Ústavní soud usnesením ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. I. ÚS 685/15 přerušil řízení do doby rozhodnutí v souvisejícím řízení o stížnosti podané u Evropského soudu pro lidská práva. S ohledem na závažnost této věci a projednávání souvisejících věcí nejen soudy více států, ale i různými senáty stejného soudu v České republice, by podle jeho mínění přerušení řízení zabránilo případné následné diformitě rozhodnutí různých senátů stejného soudu. Podle jeho názoru další postup v tomto řízení se zjevně neobejde (nejméně) bez vyžádání vysvětlení/poskytnutí doplňujících informací od švýcarské strany postupem dle ZMJS a čl. 28 Úmluvy. Je nutné vyžádat informaci o tom, kdy a jakým způsobem mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, zda byla v průběhu trestního procesu zajištěna přítomnost tlumočníka do českého jazyka, zda mu byl doručen rozsudek soudu švýcarského soudu prvního stupně v překladu do českého jazyka a zda tak měl možnost uplatňovat právo na obhajobu. Také bude nutné zhodnotit, zda v trestním řízení vedeném proti němu ve Švýcarsku bylo zachováno

v souladu s čl. 2 Protokolu č. 7 k EÚLP ve spojení s čl. 13 a 14 EÚLP právo na odvolání / účinný opravný prostředek v trestních věcech, nebo obecněji, právo na spravedlivý proces dle čl. 6 EÚLP. Obecně formulovaná stanoviska obstaraná Městským soudem k objasnění těchto skutečností jsou zjevně zcela nedostatečná.

15. V odůvodnění odvolání svého druhého obhájce odvolatel zopakoval, že nebyly splněny podmínky pro uznání a výkon cizozemských rozhodnutí, dále, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi, které zazněly při veřejném zasedání, a tak je proto tento rozsudek nepřezkoumatelný. Dále vytkl rozsudku, že byla porušena jeho základní ústavní práva. Zopakoval argumentaci, která byla předložena soudu ve vyjádření k návrhům Ministerstva spravedlnosti ČR. Rozvedl svá tvrzení o tom, z jakého důvodu vedly švýcarské orgány stíhání jeho a dalších osob ve věci trestné činnosti nazvané jako kauza [příjmení] s tím, že nikdy nebyl ve statutárních orgánech MUS, a.s. Konstatoval, že soudní proces konaný ve Švýcarsku, ať v prvním nebo ve druhém stupni, měl takřka inkviziční charakter. Proces byl konán ve francouzštině bez účasti tlumočnicků, a soud nepřipustil navržené svědky a listinné důkazy či vyjádření. Odvolací soud pak dle tehdy platné právní úpravy přezkoumával pouze dodržování procesních pravidel, nikoliv samotné hodnocení materiální podstaty údajné trestné činnosti. Spolu s ostatními byl odsouzen k trestu odnětí svobody, který jako první (a zatím poslední) proti své vůli vykonal a zároveň bylo rozhodnuto o zabrání jeho majetku, resp. o majetkovém trestu v částce 12 439 383 CHF. K tomu dodal, že nikdy ani zdaleka ve svém životě osobním majetkem v této výši nedisponoval a nedisponuje. Dále rozvedl okolnosti týkající se uvedené trestné činnosti a předložil jako přílohu svoji výpověď učiněnou při hlavním líčení u Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2018. Uvedl, že ve Švýcarské konfederaci nikdy nežil, nikdy na účtech švýcarských peněžních ústavů neměl jakékoliv finanční prostředky spojené s jeho osobou anebo s obchodními společnostmi, kde byl účasten. Nikdy ve Švýcarsku nepodnikal a nikdy zde nevznikly žádné pohledávky nebo závazky spojené s jeho osobou. Trestný čin podvodu švýcarské orgány vymyslely, aby získaly finanční prostředky pana [příjmení] a [příjmení] uložené u švýcarských bank jako praní špinavých peněz. Poukázal na to, že v průběhu let od privatizace státních akcií [příjmení] byl postup při této privatizaci několikrát prošetřován českou policií za dohledu Státního zastupitelství v letech 1999, 2001 a 2008. Na základě těchto prošetřování vydaly příslušné orgány suverénního českého státu tři pravomocná usnesení a to usnesení PČR č. j. ÚVV -6/20-219-98 ze dne 1. 11. 1999, usnesení PČR č. j. ÚVV -6/20-227 ze dne 11. 1. 2001 a usnesení PČR č. j. OKFK-52/TC-2008 ze dne 21. 7. 2008. Ve všech těchto případech byla věc za dozoru Státního zastupitelství odložena, neboť nebylo zjištěno, že by došlo k porušení trestního zákona. Pokud Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku na straně 19 v posl. odst. uvádí, že nelze použít ustanovení čl. 22 odst. 2 písm. b) Úmluvy, neboť usnesení o odložení věci, tedy rozhodnutí vydané před zahájením trestního stíhání, nikdy nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, jde toto tvrzení nad rámec citovaného článku 22 Úmluvy, neboť zde není vyžadováno, aby takovéto rozhodnutí bylo pravomocné. V tomto článku se pouze požaduje, aby toto rozhodnutí nebylo slučitelné s rozhodnutím již vydaným. Usnesení o odložení věci je rozhodnutím ve smyslu trestního zákona, a tedy švýcarské justiční orgány byly těmito rozhodnutími vázány. Další tvrzení soudu k této otázce jdou pak podle jeho názoru vysloveně nad rámec právní úpravy a nepřipustně jí rozšiřují, čímž má na mysli tvrzení Městského soudu, že neslučitelnost je založena výhradně na případech uvedených v § 11 trestního řádu.

16. Namítl, že to, že Městský soud v Praze rozhodoval bez nedostatečně zjištěného skutkového stavu, bez toho, že by měl k dispozici oba rozsudky švýcarských soudů a protokoly z jednání těch soudů pak vedlo k naprosto chybným závěrům. Jednání před švýcarskými soudy byla, až na jedinou výjimku, vedena ve francouzštině bez přítomnosti českého tlumočníka. Proto ani neví, jaké listiny byly při jednání švýcarského soudu konstatovány a nemohl se k nim ani vyjádřit. Pokud Městský soud ve svém rozsudku na straně 2-5 cituje bankovní převody, a uvádí u všech těchto převodů, že je nařídil, případně schválil, nebo s nimi souhlasil, anebo je zde i uvedeno, že některé částky přijal, toto se nestalo, jsou mu známy pouze zhruba tři finanční převody, neboť se týkaly společnosti N,

kde byl společníkem. Tato naprosto mylná tvrzení mají svůj základ v nespravedlivém procesu u švýcarského soudu, kde mu byla znemožněna řádná obhajoba a byl fakticky z tohoto procesu vyloučen. Stejně výhrady má i k tvrzení Městského soudu v Praze str. 22 odst. 56, že částku 12 439 383 CHF obdržel jako odstupné k příležitosti svého odchodu ze skupiny CAMRA a že jde o odměnu za spáchané trestné činy. Je to naprosto stejný případ, neboť při švýcarském procesu mu není známo, že by něco takového zaznělo a že by v této skutečnosti byly předloženy nějaké důkazy. Nikdy uvedenou částku neobdržel a nikdy mu nebyl předložen žádný důkaz, že by k něčemu takovému došlo. Městský soud tímto tvrzením navazuje na naprosto nezákonné postupy švýcarské justice. Pokud Městský soud v odůvodnění rozsudku na str. 14 odst. 28 a na str. 18 odst. 46 uvádí, že obžaloba u Městského soudu ho stíhá za skutky, které jsou totožné s rozsudkem švýcarského soudu, kde jsem byl za stejné skutky potrestán, při podrobném studiu obžaloby Vrchního státního zastupitelství ze dne 27. 4. 2017 a švýcarského rozsudku je nepochybné, že k údajnému zdrojovému trestnému činu, tj. trestnému činu podvodu, mělo dojít výlučně na území České republiky. Jak citovaná obžaloba, tak i švýcarský rozsudek shodně tvrdí, že tohoto trestného činu se měli dopustit čeští občané na území České republiky ke škodě českého státu. Švýcarský rozsudek jednoznačně uvádí, že ke zdrojovému deliktu, tedy k trestnému činu podvodu, došlo na území České republiky a k návaznému trestnému činu praní špinavých peněz pak mělo dojít ve Švýcarské konfederaci. V rozporu s tím však Městský soud v Praze na str. odst. 50 uvádí, že jak trestný čin praní špinavých peněz, tak trestný čin podvodu, měly být spáchány nejen na území České republiky, ale též na území Švýcarské konfederace. Toto nesprávné tvrzení Městského soudu pak je důsledkem toho, že soud neměl k dispozici veškerá zásadní rozhodnutí. Od počátku totiž švýcarské justiční orgány vyšetřovaly jako praní špinavých peněz a hledaly zdrojový delikt. Za tento zdrojový delikt, z kterého pak vznikly špinavé peníze, označily „zastřený“ nákup akcií statutárními zástupci [příjmení] od českého státu. Tímto nesprávným tvrzením se Městský soud snažil vyhnout skutečnosti, že byl zásadním způsobem porušen princip teritoriality, neboť švýcarské justiční orgány ho nezákonně soudily jakožto českého občana trvale žijícího na území ČR, přičemž k údajné trestné činnosti zdrojového deliktu, tedy ke spáchání trestného činu podvodu mělo dojít na území ČR ke škodě českého státu. Postupem švýcarských justičních orgánů byla tak zásadním způsobem porušena jeho ústavní práva zaručená Ústavou a Listinou základních práv a svobod a tímto způsobem byl zbaven práva, aby o jeho vině a případně trestu, rozhodoval jeho zákonný soudce. Tímto mohl být pouze soudce České republiky určený podle principů stanovených trestním řádem.

17. Má za to, že Městský soud rozhodl v rozporu se zákonem a v rozporu s Ústavou zaručenými právy a na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a popřípadě vrátil s pokynem na doplnění dokazování.

18. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal z podnětu odvolání odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení] (dále jen odsouzený) zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

19. Odvolací soud především neshledal v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, žádné takové vady, s ohledem na něž by bylo třeba napadený rozsudek zrušit, ani takové vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí.

20. Městský soud jako soud příslušný rozhodoval ve věci v souladu se zákonem (§ 121 z.m.j.s.) na podkladě návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR na uznání (ve výroku o vině) a částečný výkon (ve výroku o zaplacení náhradní hodnoty ve výši 12 439 383 CHF) výše specifikovaného rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu ve veřejném zasedání (§ 123 odst.1 z.m.j.s.). V tomto veřejném zasedání provedl všechny z hlediska rozhodnutí o předmětném návrhu významné důkazy, zejména i důkaz oběma výše specifikovanými rozsudky švýcarského Federálního trestního soudu prvního stupně (dále i TPF) a Federálního trestního soudu jako soudu odvolacího (dále i TPFo). V tomto směru je třeba odmítnout tvrzení uplatněné v podaném odvolání, že Městský soud rozhodoval bez toho, aby měl k dispozici oba rozsudky švýcarských soudů, neboť oba tyto

rozsudky jsou obsahem spisu a to jak ve francouzštině, tak v jejich českém překladu. Provedeným dokazováním, včetně provedením důkazu listinami, které předložila obhajoba, si Městský soud opatřil zcela dostatečný podklad pro rozhodnutí. Požadavky obhajoby uplatněné v podaných odvoláních na doplnění dokazování, resp. na vyžádání si doplňkových informací od švýcarské strany neshledal odvolací soud, jak je rozvedeno níže, relevantní pro rozhodnutí, takže neshledal důvod návrhům vyhovět.

21. Důvodně neshledal odvolací soud námitky odvolání, že veřejné zasedání bylo vedeno se zjevnou neochotou a nezájmem Městského soudu o projednávání kauzu, navíc předsedkyně senátu svými prohlášeními vyjevila svůj názor na něj a jeho postavení v řízení, resp. rozsudku, o jehož obsahu již byla zřejmě rozhodnuta. Z protokolu o veřejném zasedání ze dne 27. 4. 2021 vyplývá, že v něm obhájce vznesl námitku podjatosti celého senátu 71 T, o níž Městský soud rozhodl usnesením ze dne 27. 4. 2021 (pod č. j. 71 T 3/2021-55) tak, že senát vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení v dané věci není. Po prostudování protokolů o veřejném zasedání konaném ve věci odsouzeného ve dnech 27. 4. a 10. 6. 2021 dospěl odvolací soud k závěru, že postup předsedkyně senátu, potažmo celého senátu, byl veden pouze snahou o usměrnění projevů odsouzeného a jeho obhájců k předmětu projednání, tj. k návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR na uznání a výkon předmětných švýcarských soudů, a potlačit jejich opakující se tendenci vyjadřovat se k věcné správnosti švýcarských rozsudků či důvodům, které údajně švýcarské orgány vedly k jeho (ale i dalších českých občanů) trestnímu stíhání pro trestnou činnost, která údajně byla spáchána na území ČR. V takovém postupu nelze spatřovat nezpůsobilost nestranně, nezaujatě věc předmětného senátu posoudit, jak k tomu dospěl sám tento senát, jak vyplývá z výše specifikovaného usnesení a zaujatost předsedkyně senátu nelze dovozovat z toho, že Mgr. [příjmení] ve veřejném zasedání označila jako odsouzeného, neboť to zcela odpovídá jeho postavení v řízení o uznání a výkonu odsuzujících rozsudků švýcarských soudů. Nezpůsobilosti tohoto senátu nestranně rozhodovat ve věci odsouzeného ostatně nenavádí ani rozhodnutí senátu, tj. napadený rozsudek, který je předmětem přezkumu, ve všech jeho výrocích.

22. Rovněž rozhodnutí Městského soudu výrokem pod bodem I. shledal odvolací soud v souladu se zákonem a tudíž správné po stránce věcné.

23. Městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že nejsou dány žádné skutečnosti, resp. důvody, které by bránily uznání obou ve výroku rozsudku specifikovaných švýcarských soudů stanovené v § 120 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen z.m.j.s.) s odkazem na příslušnou mezinárodní smlouvu, konkrétně na článek 13 Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu (uveřejněné pod č. 33/1997 Sb. - dále Úmluva). Existenci či neexistenci těchto důvodů Městský soud zkoumal důsledně a dostatečně a odpovídajícím způsobem také rozvedl v tomto směru v odůvodnění napadeného rozsudku svoje úvahy a závěry, s nimiž se odvolací soud plně ztotožnil a neshledal důvod na nich cokoliv měnit. Doplnit je možno pouze to, že kromě podmínek uznání cizozemského rozhodnutí stanovených v § 120 odst. 1 z.m.j.s. v daném případě rozsudky švýcarských soudů splňují i definiční znaky cizozemského rozhodnutí vymezené ustanovením § 118 z.m.j.s. a zcela nepochybně jsou splněny zároveň podmínky uznání rozhodnutí o konfiskaci, resp. nejsou dány důvody pro odmítnutí spolupráce stanovené v článku 18 Úmluvy, na jejímž základě švýcarská strana o uznání požádala, neboť ty se v zásadě svou podstatou shodují s důvody neuznání uvedenými v § 120 odst. 1 z.m.j.s.

24. Námitky a argumentaci směřující proti zákonnosti napadeného rozsudku Městského soudu, které uplatnil odsouzený ve svém odvolání, nemohl odvolací soud považovat za dostatečně relevantní a opodstatněné. Odmítnout jako nedostatečně relevantní je třeba námitku, že se Městský soud nevypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku s konkrétními námitkami obhajoby uplatněnými v jejím vyjádření ze dne 7. 6. 2021 a návrhu na doplnění dokazování ze dne 24. 6. 2021. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se Městský soud, byť stručně, ale dostatečně, vypořádal se všemi podstatnými námitkami odsouzeného. Lze souhlasit s odvoláním

v tom, že konkrétní námitky odsouzeného týkající se porušení jeho práva na spravedlivý proces v řízení před švýcarskými soudy nelze posuzovat pouze na podkladě obecných zpráv o stavu dodržování práv a svobod v oblasti justice ve Švýcarsku, ovšem z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že pokud Městský soud skutečnostmi vyplývajícími z těchto zpráv argumentoval, nešlo o argumentaci jedinou, ale podporující konkrétní úvahy a závěry Městského soudu ve vztahu k námitkám uplatněným ze strany obhajoby.

25. Ke konkrétním v odvolání uplatněným námitkám je možno úvahy a závěry Městského soudu rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku doplnit následujícím:

26. Obecně je třeba nejprve zdůraznit, že v žádném případě nelze kromě možného (flagrantního) porušení práva na spravedlivý proces, hodnotit, zda se osoba, proti níž cizozemské rozhodnutí směřuje, činu, v souvislosti s ním bylo vydáno, skutečně dopustila. V tomto směru je možno poukázat na ustanovení § 127 odst. 2 z.m.j.s., podle něhož nelze odvoláním napadnout důvody, pro které bylo cizozemské rozhodnutí vydáno. Rozsudek o uznání a výkonu není rozhodnutím o vině, takže v rámci řízení o uznání cizozemského rozhodnutí není možno otázku viny či nevinu přezkoumávat (nad rámec hodnocení v souladu uznání s mezinárodními smlouvami o lidských právech a svobodách). Z uvedeného důvodu odvolací soud k námitkám odvolání odsouzeného týkajícím se otázky jeho viny, resp. k argumentaci, kterou odsouzený předkládá svoji verzi skutkového děje, odsuzující rozsudky švýcarských soudů nepřezkoumával a neshledal ani důvod na konkrétní námitky a argumentaci uplatněné v tomto směru jakkoliv reagovat.

27. Námitku odvolání, že postupem švýcarských justičních orgánů byla zásadním způsobem porušena ústavní práva odsouzeného zaručená Ústavou a Listinou základních práv a svobod, resp. jeho právo na spravedlivý proces garantované čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen EÚLP), neshledal odvolací soud opodstatněnou. Především je opět třeba obecně uvést, že z argumentace odvolání je zřejmé, že odsouzený nepoměřuje řízení před švýcarskými soudy a v něm údajné porušení práva na spravedlivý proces s ohledem na závazky vyplývající pro Českou republiku z mezinárodních smluv, jak to požaduje ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) z.m.j.s., ale zejména tím, jak je naplnění práva na spravedlivý proces upraveno v trestním řádu České republiky a v souladu s ním vykládáno judikaturou Ústavního soudu ČR ve vztahu k postupu českých soudů v trestním řízení. Takový přístup v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí nepřichází v zásadě v úvahu a to ani se zřetelem k ustanovení § 5 odst. 1 z.m.j.s.

28. Podle zmíněného ustanovení mezinárodní justiční spolupráci nelze cizozemskému orgánu poskytnout, pokud by to bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou právního řádu České republiky, na které je třeba bez výhrady trvat. Takovými zásadami jsou především ty zásady, které zajišťují ochranu základních lidských práv a svobod, tedy práv a svobod tak, jak jsou vymezeny v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. V nich vymezené zásady představují (minimální) standard práv a svobod, který je v rámci mezinárodní justiční spolupráce, kterou je i uznání a výkon cizozemského rozhodnutí, třeba dodržet a na němž je třeba bez výhrady trvat. Tento standard vymezuje nejen zmíněná Listina, ale i další mezinárodní smlouvy, kterými je ČR vázána, např. [ulice] úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění jejích protokolů a Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, definující základní práva a svobody a způsob jejich ochrany, mimo jiné i v trestním řízení. Pro posuzování v tomto směru je pak rozhodný jejich výklad v judikatuře zejména Evropského soudu pro lidská práva (dále ESLP). Za zásadu právního řádu ČR, tj. v daném případě trestního řádu, na které by bylo třeba bez výhrady trvat, nelze považovat každý postup v rozporu s příslušným ustanovením trestního řádu poskytujícím určitá práva obviněným v České republice, ale jen takový postup, který je významným, dostatečně intenzivním, excesem z dodržení základních práv a svobod, tj. porušující práva a svobody způsobem odporujícím ústavnímu pořádku a závazkům vyplývajícím z mezinárodních smluv. V žádném případě nelze trvat na tom, aby práva, včetně práva na spravedlivý proces, v trestním řízení v cizím státě, v němž bylo cizozemské rozhodnutí vydáno, byla dodržena na stejné úrovni, na které by byla

zaručena v České republice, pokud by toto řízení bylo vedeno na jejím území. Uznání cizozemského rozhodnutí brání pouze takové porušení práv zaručených mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, které je dostatečně intenzivní, resp. jak z toho vyšel Městský soud, je flagrantní. Obecně je třeba uvést, že porušení práva na spravedlivý proces (článek 6 EÚLP) by mohlo být důvodem pro neuznání cizozemského rozhodnutí jen v případech, kdy došlo k flagrantnímu odepření spravedlnosti, tj. způsobem, který popírá samotné základy práva na spravedlivý proces. Méně závažné nedostatky či nesrovnalosti v trestním řízení vedeném v cizím státu, samy o sobě důvodem pro neuznání cizozemského rozhodnutí v zásadě nejsou. ESLP v této souvislosti užívá pojem „flagrantní odepření spravedlnosti“, který je vykládán jako nespravedlnost soudního procesu, která je natolik zásadní, že způsobuje naprostou destrukci práva zakotveného v čl. 6 EÚLP. Takovýto následek spojuje např. s naprostým odepřením práva obhajoby, záměrným či systematickým odepíráním přístupu k právníkovi (např. rozsudek ze dne 17. 1. 2012, [příjmení] ([příjmení] Quatada) proti Spojenému království). Za flagrantní odepření spravedlnosti v žádném případě nelze považovat neposkytnutí práva, které je součástí práva na spravedlivý proces, jen v důsledku toho, že osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, možnosti uplatnění tohoto práva v řízení, v němž bylo takové rozhodnutí vydáno, nevyužila, přestože tuto možnost měla. Obecně lze konstatovat, že odvolací soud neshledal, že by odsouzenému v řízení před švýcarskými soudy některé z práv, které je součástí práva na spravedlivý proces, bylo odepřeno. Odsouzený byl, jak vyplývá z rozsudků švýcarských soudů, jednáni u soudu prvního stupně přítomen, po celé řízení byl zastoupen švýcarským obhájcem, měl tedy k dispozici i odbornou právní pomoc a svá práva tedy měl možnost účinně uplatňovat.

29. Důvodnou proto neshledal odvolací soud především argumentaci odvolání odsouzeného porušením článku 6 odst. 3 písm. a) EÚLP, podle něhož má (každý, kdo je obviněn z trestného činu) právo být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti sobě. Toto porušení nelze spatřovat, jak se argumentuje v odvolání, v tom, že odsouzenému nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že o svém obvinění se dozvěděl pouze zprostředkovaně a s odstupem času, který již neumožňoval dostatečnou přípravu vlastní obhajoby. Pokud argumentaci s touto námitkou odsouzený opírá o českou úpravu trestního řádu a rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu ČR v této souvislosti, je třeba zopakovat, že úprava českého trestního řádu není při posuzování v uznávacím řízení relevantní.

30. Ze spisového materiálu a to především z posuzovaných rozsudků švýcarských soudů nevyplývá, že by podle švýcarského trestního řádu účinného v době vedení řízení před nimi bylo třeba trestní stíhání zahajovat na podkladě písemného rozhodnutí příslušného orgánu vyšetřování, které by bylo třeba obviněné osobě, doručovat. EÚLP ani neukládá bezpodmínečnou povinnost poskytnout obviněnému písemný překlad obvinění, ale stačí, aby podezřelá osoba byla seznámena s tím, co je jí kladeno za vinu v průběhu výslechu (v případě potřeby za přítomnosti tlumočníka).

31. Z rozsudku švýcarského soudu prvního stupně (str. 49 - D.6b.) pak vyplývá, že 24. 6. 2009 MPC (Ministere public de la Confédération – v překladu Státní zastupitelství federace) požádalo Českou republiku o právní pomoc, aby mohlo uskutečnit výslech Mgr. [příjmení]. Tento výslech nebylo možno provést, neboť českým orgánům se nepodařilo doručit mu příkaz k dostavení se. Poté vyšetřovací orgán vyzval advokáta odsouzeného, aby mu sdělil možná data výslechu jeho klienta, tento advokát nikdy nevyhověl. Dne 31. 1. 2011 MPC předvolalo odsouzeného k závěrečnému výslechu, Mgr. [příjmení] na toto vyzvání nereagoval. Dne 11. 2. 2011 MPC oznámilo obvinění proti němu prostřednictvím jeho švýcarského advokáta. Dne 23. 2. 2011 odsouzený napsal MPC, že se domnívá, že je nevinný a požádal o výslech v ČR. Dne 12. 4. 2011 MPC zjistilo u švýcarského zástupce odsouzeného, že Mgr. [příjmení] odmítl spolupracovat. Dne 19. srpna 2011 MPC nabídlo Mgr. [příjmení], aby byl přítomen návrhům důkazů. Na tuto výzvu nedostalo odpověď. Za situace, kdy obvinění bylo doručeno jeho švýcarskému obhájci a kdy jak je patrné z uvedeného, odsouzený v podstatě odmítal jakoukoliv součinnost se švýcarskými orgány, je zřejmé, že osobně své právo být seznámen neprodleně a v jazyce, kterému rozumí, s obviněním

proti němu, de facto odmítl. Tuto námitku navíc uplatňuje odsouzený až nyní v řízení o uznání, ovšem na absenci doručení písemného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, resp. překladu jeho obvinění si, jak je patrné z obou rozsudků, v průběhu řízení před švýcarskými soudy, nestěžoval. Podstatou odvolacích námitek odsouzeného bylo až porušení obžalovací zásady.

32. Z rozsudku švýcarského soudu prvního stupně vyplývá, že obžaloba pak byla odsouzenému předána (po jejím vrácení a doplnění k pokynu soudu) v českém jazyce dne 13. 8. 2012 a hlavní líčení bylo započato až dne 13. 5. 2013. Za daných okolností tedy byl dán odsouzenému takový časový prostor k přípravě obhajoby, který nelze označit za nedostatečný, takže nelze dovodit, že došlo před švýcarskými soudy k (závažnému) porušení práva na přiměřený čas a možnosti k přípravě obhajoby.

33. Neobstojí jako opodstatněná ani námitka odvolání, že porušeno bylo právo odsouzeného zaručené v ustanovení článku 6 odst. 3 písm. d) EÚLP, tj. právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Totéž platí o argumentaci s touto námitkou spojenou, že vzhledem k tomu, že než byl odsouzený seznámen s jeho obviněním, byly provedeny výslechy celé řady členů české vlády, jichž se nemohl zúčastnit, případně alespoň zprostředkovaně připravit otázky, na jejichž kladení by mohl trvat, a které byly (mohly být, pokud by se jich mohl odsouzený zúčastnit) naprosto zásadní pro posouzení jeho viny, a přesto nebyly provedeny v řízení před soudem a soud spoléhal pouze na jejich výslechy z přípravného řízení, kterých se odsouzený nemohl zúčastnit.

34. Z rozsudku švýcarského soudu prvního stupně vyplývá, že závěr o použitelnosti (mimo jiné) těchto svědeckých výpovědí opřel švýcarský soud o to, že odsouzený výslovně v průběhu řízení před soudem nepožadoval opakování výslechu osob, které byly vyslechnuty v přípravném řízení, a ve vztahu k nimž nemohl uplatnit své právo klást jim otázky, a to ačkoliv byl opakovaně vyzván k předložení návrhů na provedení důkazů, nýbrž pouze požadoval, aby všechny výslechy svědků a osob vyzvaných k tomu, aby poskytly informace, byly prohlášeny za nepoužitelné (str. 20 C .1.5). Otázce použitelnosti výslechu mimo jiné těchto osob soud prvního stupně věnoval značnou pozornost v části V. rozsudku (vytěžitelnost svědků a osob, které byly vyzvány, aby podaly informace) se zřetelem k úpravám švýcarského trestního řádu, účinným v době vedení řízení (ve znění do 31. 12. 2010 a ve znění od 1. 1. 2011), k tomu si ověřoval u MPC, jakým způsobem byly strany přesně informovány o výsledcích uvedených osob ve stádiu šetření policie. Na tomto podkladě zjistil (str. 121 – 122), že pokud se výslechy konaly do 31. 12. 2010, obžalovaní a jejich obhájci o nich informováni nebyli, vzhledem k tomu, že švýcarský trestní řád to nepožadoval a vyšetřujícímu orgánu byla dána možnost pouze uvážit vhodnost takového informování. Poukázal na to, že to ovšem neplatilo, pokud jde o výslechy v cizině při výkonu mezinárodních dožádání, které se konaly v souladu s procesními požadavky práva dožádaného státu. Zejména pokud se výslechy konaly v České republice, čeští obhájci obžalovaných o nich byli informováni, měli právo se jich účastnit a klást otázky vyslychané osobě, poněvadž české procesní právo to ukládá, resp. obžalovaní a jejich obhájci byli vyzváni, aby se zúčastnili všech výslechů včetně výslechů českých ministrů nebo aby předložili seznam otázek, které jim mají být kladeny (konstatováno bylo, že byl u nich přítomen obhájce Kolářka nebo [ulice]). Sám soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku poukázal na to, že obhajoba spíše než namítat nepoužitelnost všech výslechů, měla požádat v době ukončení přípravného vyšetřování, když byla vyzvána, aby předložila své požadavky na důkazy, o opakování jednoho nebo více výslechů, kterých se osobně nezúčastnila, žádný takový požadavek však nebyl předložen (str. 123). S tímto závěrem se ztotožnil i odvolací soud k v tomto směru uplatněným námitkám odvolání odsouzeného, které neshledal relevantní (str. 40 - 7.2.3 a str. 41 7.2.5). TPFO, který posuzoval námitky odvolání odsouzeného proti rozsudku soudu prvního stupně o porušení práva zaručeného v čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP, v souladu s judikaturou ESLP (rozsudek Al-Kawaja a Tahery proti Spojenému království (stížnosti č. 26722/05 a 22228/06 z 15. prosince 2011) poukázal na to, že zmíněný článek v zásadě nevyžaduje, aby všechny důkazy obžaloby byly předloženy obžalovanému ve veřejném líčení s tím, že z hlediska kontradiktorního

projednávání zmíněný článek sám o sobě nevylučuje použití výpovědí získaných během šetření nebo vyšetřování, avšak práva obhajoby vyžadují dát obžalovanému adekvátní a dostatečnou možnost zpochybnit svědectví a vyslýchat svědky. Dospěl k závěru, že tato možnost odsouzenému dána byla, on a jeho obhájce byli vyzváni k předložení návrhů na provedení důkazů, ovšem nevyužil ji, ačkoliv byli sto tak učinit jednak na konci přípravného vyšetřování, neboť měli spis, ale nejpozději při projednávání věci soudem (str. 40 7.2.3). Za daných okolností ovšem nelze uzavřít, že by odsouzenému bylo právo zaručené mu článkem 6 odst. 3 písm. d) EÚLP švýcarskými soudy odepřeno, ale na místě je závěr, že odsouzený naopak toto své právo nevyužil, ačkoliv k tomu měl možnost, tedy se svého práva sám vzdal.

35. Pokud je z obou rozhodnutí patrné, že soud prvního stupně sám bez návrhu neopakoval žádný výsledek, z obou rozsudků vyplývá, že při posuzování použitelnosti zmíněných výsledků soud posuzoval každý konkrétní důkaz jednotlivě a přitom bral v úvahu nejen okolnosti, za jakých byl proveden, ale i zda tento důkaz je jen jedním z důkazů v souhrnu dalších shromážděných důkazů. (str. 119 V .1.5 a str. 40-41 7.2.3). Takový postup byl zcela nepochybně v souladu s judikaturou ESPL, podle níž postačuje, aby zmíněné právo mohl uplatnit obžalovaný alespoň jednou v průběhu řízení, jeho porušení však nemá za důsledek absolutní nepoužitelnost výsledku svědka, ale požaduje se náležité zvážení důkazní síly takového důkazu, resp. jeho významu pro odsouzení, ze strany soudu zejména za situace, kdy jde o jediný usvědčující důkaz. Z odůvodnění obou švýcarských rozsudků vyplývá, že namítané výsledky českých ministrů rozhodně nebyly jedinými důkazy, z nichž TPF vycházel. Obecně uplatněná námitka odvolání v tomto směru v uznávacím řízení nemůže jako opodstatněná obstát v konfrontaci se skutečnostmi vyplývajícími z rozsudků švýcarských soudů, z nichž vyplývá, že předmětné výsledky byly zřejmě významnými důkazy, ale v žádném případě jedinými důkazy vypovídajícími v neprospěch odsouzeného.

36. Důvodné a relevantní neshledal odvolací soud ani námitky odvolání odsouzeného, jejichž podstatnou je tvrzení o nedostatecích v tlumočení a překladech listin, na jejichž podkladě se dovozuje porušení článku 6 odst. 3 písm. e) EÚLP.

37. Odvolací soud především nemohl považovat za odpovídající a dostatečný argument odvolání, že tlumočnice do českého jazyka byla přítomna u hlavního líčení pouze jeden den a více jí účast na hlavních líčeních umožněna nebyla. Z rozsudku soudu odvolacího totiž nevyplývá, že by tento nedostatek v tlumočení u hlavního líčení konaného u soudu prvního stupně odsouzený v řízení před švýcarským odvolacím soudem namítal, přitom není důvodu se domnívat, že by snad takovou možnost neměl. I kdyby však argumentace nedostatkem tlumočení odpovídala skutečnosti, vzhledem k tomu, že odsouzený neuplatnil v tomto směru námitky v řízení vedeném před švýcarskými soudy, lze z toho dovodit pouze to, že odsouzený by v takém případě své právo nevyužil, nikoliv že by mu bylo odepřeno. Navíc z odůvodnění rozsudku TPFo v souvislosti s posuzováním námitek odsouzeného týkajících se překladu listin je patrné, že překladatelé (tedy zřejmě tlumočníci) byli u hlavního líčení přítomni (viz str. 46). Z uvedeného důvodu neshledal odvolací soud důvod vyžadovat trestní spis ze Švýcarska či protokoly o hlavním líčení za účelem posouzení přítomnosti tlumočnicka do českého jazyka na hlavních líčeních.

38. Co se týče námitek odsouzeného týkajících se překladů listin v řízení před švýcarským soudem prvního stupně, z rozsudku TPFo vyplývá, že námitky odsouzeného týkající se překladů těchto listin u soudu prvního stupně, které uplatnil odsouzený v rámci svého odvolání, byly ve své podstatě stejné, jak je opakuje nyní v uznávacím řízení. Tyto námitky odsouzený uplatnil až v odvolacím řízení, aniž by předtím takové nedostatky namítal u soudu prvního stupně (str. 43 bod 8 a násl.).

39. Z rozsudku TPFo vyplývá, že ve vztahu k námitkám odvolání odsouzeného týkajícím se překladů dokladů, které švýcarská strana obdržela v češtině, soud prověřoval, jakým způsobem byl proveden výběr dokladů, které byly přeloženy do francouzštiny. Z něho vyplynulo, že kritériem výběru byla potencionální užitečnost, kdy v prvním třídění pomáhala znalkyně z oboru financí,

která sice mluvila polsky, ale rozuměla česky. Tato znalkyně ovšem neprovedla oficiální překlady, ty provedl až překladatel. Jejím úkolem bylo ve výběru pomoci soudci, jemuž objasňovala obsah dokladu, úkolem soudce pak bylo rozhodnout, které doklady mají být přeloženy. Odvolací soud konstatoval, že odsouzený měl přístup ke všem dokladům ve spise, nestěžuje si, že by mu bylo zabráněno do dokladů nahlížet. Předmětné doklady navíc byly v českém jazyce, tedy mateřském jazyce odsouzeného, takže byl sto jím porozumět a v případě potřeby mohl požádat o překlad dokladů, o kterých se domníval, že jsou důležité. Mohl si rovněž nechat přeložit doklady během hlavního líčení přítomnými překladateli. Přitom seznam dokladů, které došly na dožádání, byl pokaždé přeložen do francouzštiny tak, aby obhájce odsouzeného měl přístup k překladu názvu každého dokladu. Příslušelo tedy odsouzenému, resp. jeho obhájci požádat o překlad dokladů, o kterých se domnívali, že je to vhodné, to ale neučinili v žádném stadiu řízení. Argumentaci odsouzeného zásadním selháním v souvislosti se zajištěním překladu listin, které byly obsahem spisu tím, že posoudit relevantnost těchto listin pro účely trestního řízení a tím i ovlivnit to, zda bude proveden jejich překlad, byla pověřena polská tlumočnice (která neměla odpovídající znalost českého jazyka), tedy nemohl odvolací soud jako relevantní a případnou přijmout. Nelze uzavřít, že by v postupu švýcarského soudu prvního stupně bylo možno spatřovat porušení práva na tlumočení zaručeného čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP.

40. Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku odsouzeného, že k porušení práva zaručeného čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP došlo tím, že odsouzenému byl rozsudek soudu prvního stupně doručen pouze ve francouzštině bez překladu do českého jazyka. I kdyby však odsouzenému překlad rozsudku zaslán nebyl, je opětně třeba poukázat na to, že nedostatek českého překladu rozsudku soudu prvního stupně odsouzený ve svém odvolání nenamítal a ani nenamítal, že by v důsledku toho, že si musel překlad pořídit sám na své náklady, nemohl z časových důvodů uplatnit řádně ve svém odvolání všechny své námitky proti rozsudku soudu prvního stupně.

41. Navíc, i kdyby odsouzenému překlad rozsudku prvního stupně nebyl doručen, nebylo by možno v tomto směru dovodit porušení článku 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. Opětovně je třeba poukázat na to, že otázku, zda došlo k porušení tohoto práva ve švýcarském trestním řízení tím, že odsouzenému nebyl doručen odsuzující rozsudek v českém jazyce, ale v jazyce, kterému nerozumí, nelze řešit z pohledu (perspektivy) českého trestního řízení, jak jeho ustanoveními argumentuje odsouzený a tím ani z pohledu rozhodnutí Ústavního soudu posuzujícími ústavnost a zákonnost postupu českých soudů v tomto směru.

42. Jedno z práv tvořících v souhrnu spravedlivý proces, je právo na tlumočníka, které je garantováno v čl. 37 odst. 4 Listiny, v čl. 5 odst. 2 a čl. 6 odst. 3 písm. a) a e) EÚLP a v čl. 14 odst. 3 písm. a), f) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (MPOPP). Podle mezinárodních smluv je základní právo na tlumočníka garantováno pouze pro trestní řízení. Z judikatury ESLP (např. rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005, Husain proti Itálii) vyplývá, že Soud činí i pro účely trestního řízení rozdíl mezi právem na tlumočníka a právem na překladatele, přičemž dospívá k závěru, že postačuje lingvistická pomoc tlumočníka k tomu, aby byly uspokojeny nároky plynoucí z EÚLP. Podobně se Soud vyjádřil v rozsudku ve věci Kamasinski proti Rakousku ze dne 19. 12. 1989, kdy v odůvodnění rozsudku uvedl, že, „neexistence písemného překladu rozsudku nepředstavuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. Tomu ostatně odpovídá i výklad Ústavního soudu, který poukazuje na to, že čl. 37 odst. 4 Listiny garantuje právo na tlumočníka pro „jednání“, což z hlediska gramatického výkladu svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení, tedy i obžalovaného, neovládajícího jazyk, v němž se řízení vede. Obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP je co rozsahu srovnatelný s čl. 37 odst. 4 Listiny. Základní právo v těchto ustanoveních garantované sleduje stejný účel, za nějž lze označit fair proces nahlížený z aspektu přímé komunikace účastníka řízení – obviněného se soudem (viz Stanovisko Pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl 20/05 ze dne 25. 10. 2005). Podle Ústavního soudu základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava, jako je tomu v českém trestním řádu, poskytovala vyšší standard. Nelze ale

požadovat, aby v trestním řízení vedeném v cizím státě byla dodržena práva rovnocenně, jak to požaduje český trestní řád.

43. Neobstojí ani argumentace směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, která se promítla do úpravy § 28 českého tr. řádu. Tato směrnice, jak vyplývá z jejího znění, se uplatní pouze ve vztazích mezi členskými státy Evropské unie, pro něž stanoví minimální sjednocující normy či pravidla týkající se ochrany práv podezřelých a obviněných v oblasti zajištění práva na tlumočení a na překlad v trestním řízení, které jsou nezbytné pro úspěšné uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí ve věcech trestních a výkonu evropského zatýkácího rozkazu mezi členskými státy, založených na předpokladu vzájemné důvěry v systémy trestního soudnictví členských států. Vzhledem k tomu, že Švýcarsko není členským státem Evropské unie, uznání jeho rozhodnutí pravidlům stanoveným touto směrnicí nepodléhá.

44. Požadavek odsouzeného na vyžádání si švýcarského soudního spisu, zejména protokolů o hlavním líčení a dále doplňkových informací od švýcarské strany týkajících se doručení rozsudku soudu prvního stupně, resp. jeho překladu do českého jazyka shledal odvolací soud z výše uvedených důvodů nadbytečný.

45. Důvodnou a relevantní neshledal odvolací soud ani argumentaci odvolání odsouzeného porušením práva na odvolání /účinný opravný prostředek v trestních věcech podle čl. 2 Protokolu č. 7 k EÚLP a tím porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 6 této úmluvy.

46. Předně je třeba uvést, že soud v uznávacím řízení není oprávněn a ani způsobilý posuzovat soulad organizace soudního systému ve Švýcarsku se švýcarským trestním řádem či ústavou, jeho povinností je pouze posoudit, zda jsou či nejsou dány důvody k odmítnutí uznání rozsudků švýcarských soudů vymezené příslušnou mezinárodní smlouvou a příslušnými ustanoveními českého trestního řádu o uznávacím řízení, resp. existenci či neexistenci právních podmínek jejich uznání a výkonu. Z nich vyplývá (mimo jiné) povinnost posoudit, zda byla v posuzovaném švýcarském trestním řízení týkajícím se odsouzeného dodržena jeho základní práva a svobody předpokládané mezinárodními smlouvami o jejich ochraně, pokud je jimi Česká republika vázána, v případě opravného prostředku jeho vymezením zejména výše zmíněným čl. 2 Protokolu č. 7 EÚLP. Námitky týkající se údajné dichotomie odvolacích řízení ve Švýcarsku a v důsledku tohoto selektivního a diskriminačně odlišného poskytování práv v odvolacím řízení ve Švýcarsku do okruhu tohoto posuzování nespádají. Tyto námitky měl a mohl odsouzený uplatnit v rámci stížnosti podané před ESLP a nikoliv v řízení o uznání a výkonu rozsudku švýcarského soudu v České republice.

47. V uznávacím řízení je možno pouze posoudit ve smyslu článku 14 EÚLP, zda nedošlo k diskriminaci založené na takovém důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické a jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení. Odvolací soud neshledal nic, co by takové diskriminaci v trestním řízení vedeném ve Švýcarsku nasvědčovalo.

48. O tom, že bylo dodrženo právo odsouzeného na přezkum rozhodnutí soudu prvního stupně, v daném případě na přístup k odvolacímu soudu, nevznikají pochybnosti, o tom ostatně svědčí rozsudek odvolacího Federálního trestního soudu ze dne 22. 12. 2017. Je zcela nerozhodné, že tímto odvolacím soudem nebyla organizačně samostatná soudní instituce takto přímo označená, ale odvolací soud jako vnitřní součást Federálního trestního soudu.

49. Lze přisvědčit námitkám odvolání odsouzeného v tom, že na podkladě odvolání u tohoto soudu šlo v době, kdy soud v jeho věci rozhodoval, o omezený přezkum. To vyplývá ze samotného rozsudku odvolacího Federálního trestního soudu, který poukazuje na to, že při opravném prostředku ve věcech trestních je vázán skutkovými zjištěními napadeného rozhodnutí, jinak je tomu pouze v případě, kdy byla skutečnost stanovena na základě porušení práva anebo způsobem

zjevně nepřesným, tj. svévolným, přitom námitka svévole musí být v opravném prostředku přesně odůvodněna, odvolatel musí vysvětlit podrobně a důkazně doložit, že skutečnosti byly absolutně nepřipustné a nejen pouze diskutabilní nebo kritizovatelné. Výslovně odvolací soud uvedl, že kritiky apelační povahy nejsou přípustné (str. 24 rozsudku). Již s ohledem na tuto sice omezenou, ale přesto stanovenou povinnost přezkoumání i skutkových okolností, námitky odsouzeného, že k jeho odvolání nebyl rozsudek soudu prvního stupně přezkoumán i po stránce skutkové, za dostatečně relevantní považovat nelze.

50. K námitkám odvolání odsouzeného uplatněným v tomto směru je ovšem třeba dále uvést i to, že právo na přístup k odvolacímu soudu v trestním řízení vyplývá z již zmíněného čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 EÚLP, podle něhož každý, koho soud uzná vinným z trestného činu, má právo dát přezkoumat výrok o vině nebo trestu soudem vyššího stupně (obdobně čl. 14 odst. 5 MPOPP), je obecně formulovaným právem na opravný prostředek (např. v podobě odvolání) proti soudnímu rozhodnutí. Na podobu tohoto opravného prostředku, v daném případě odvolání, však je třeba vztáhnout větu druhou zmíněného článku 2, podle níž výkon tohoto práva, včetně důvodů, pro něž může být vykonáno, stanoví zákon. To umožňuje státům prostor pro způsob úpravy tohoto práva ve svém vnitrostátním řádu (viz např. Krombach proti Francii, rozsudek, 13. 2. 2001, č. 29731/96). Stát může určit, zda soud vyššího stupně bude mít pravomoc se zabývat otázkami skutkovými i právními, nebo zda se omezí na otázky právní (Haser, oddíl 2, Loewenguth proti Francii, rozhodnutí, 30. 5. 2000, č. 53183/99, oddíl 2). Za přezkum ve smyslu čl. 2 Protokolu č. 7 je tak možno považovat i řízení před kasačním soudem (Emmanuello proti Itálii, rozhodnutí, 31. 8. 1999, č. 35791/97, oddíl 2). Postačí rovněž, je-li přezkum omezen na kontrolu svévole, kdy toto omezení nelze považovat za podkopávání samotné podstaty práva na odvolání (viz Waridel proti Švýcarsku, rozhodnutí, 12. 4. 2001, č. 39765/98, oddíl 2). Ani na podkladě judikatury ESLP tedy nelze uzavřít, že by v trestním řízení vedeném před švýcarskými soudy bylo odsouzenému odepráno jeho právo na odvolání.

51. Nedůvodně odsouzený vytýká rovněž to, že nebylo Městským soudem vyhověno jeho návrhu na přerušování řízení o uznání do doby rozhodnutí v trestním řízení, které je vedeno pro totožné skutky s těmi, za něž byl odsouzen posuzovanými rozsudky švýcarských soudů, u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 ohledně dalších, původně spoluobžalovaných odsouzených. V tomto směru Městský soud v napadeném rozsudku zcela správně vyšel z toho, že trestní odpovědnost odsouzeného je třeba posuzovat individuálně, nikoliv ve vztahu k ostatním původně spoluobžalovaným, ohledně nichž je toto řízení nadále vedeno. Trestní stíhání se ohledně odsouzeného již nevede, neboť usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2019 č. j. 2 T 5/2019-256 bylo pravomocně rozhodnuto o zastavení trestního stíhání odsouzeného podle § 231 odst. 1 tr. ř. za použití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu § 11 odst. 2 písm. a) tr. ř., a to proto, že v trestním stíhání odsouzeného nelze pokračovat vzhledem k tomu, že pro tytéž skutky bylo vydáno rozhodnutí (rozsudky švýcarských soudů), kterým mu byl pravomocně uložen trest, který vykonal.

52. O tom, že v případě skutků, ohledně nichž bylo trestní stíhání v České republice zastaveno a skutků, pro něž byl odsouzený pravomocně odsouzen posuzovanými rozsudky švýcarských soudů, jde o skutky totožné, pochybnosti nevznikají a ani sám odsouzený tento závěr nezpochybňuje, naopak plně s ním vyjadřuje svůj souhlas. Skutečnost, že se stále vede u Městského soudu řízení ohledně ostatních původně spoluobžalovaných, je ve vztahu k odsouzenému zcela bez významu. Za opodstatněnou proto nemohl odvolací soud považovat námitku odvolání, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, zda tyto naprosto shodné skutky, ohledně nichž byla podána obžaloba na odsouzeného a ostatní spoluobžalované, jsou trestnými činy také území České republiky, resp. že splnění podmínky oboustranné trestnosti těchto skutků bude Městský soud ve výše uvedené trestní věci týkající se původně spoluobžalovaných odsouzeného teprve posuzovat, takže nelze vyloučit, že ostatní obžalovaní budou obžaloby zproštěni s ohledem na to, že skutky uvedené v obžalobě nejsou trestným činem, takže podmínka oboustranné trestnosti v takovém případě

bude vyloučena a nebude možné uznat a vykonat švýcarské odsuzující rozsudky na území České republiky.

53. K tomu je třeba uvést shodně s Městským soudem, že z hlediska splnění podmínky oboustranné trestnosti činu pro uznání cizozemského rozhodnutí není nezbytná jistota, resp. není zapotřebí, aby bylo pravomocně rozhodnuto, že předmětné skutky jsou na území České republiky trestnými činy, jak namítá odsouzený v odvolání. Tuto otázku je soud rozhodující v uznávacím řízení oprávněn sám posoudit. Z hlediska splnění této podmínky je podstatné, zda by skutky, jimiž byl odsouzený uznán vinným švýcarskými rozsudky, bylo možno kvalifikovat jako některý z trestných činů podle českého práva, resp. zda skutečnosti, jimiž je skutek v cizozemském rozhodnutí vymezen, naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. K tomu je třeba dodat, že postačuje, aby skutek naplňoval znaky skutkové podstaty jakéhokoli trestného činu předpokládaného trestním zákoníkem, není rozhodující, zda jednotlivým skutkovým podstatám podle českého trestního práva odpovídají skutkové podstaty trestných činů, jimiž byl odsouzený uznán vinným cizozemským rozhodnutím, resp. za ně byl tímto rozhodnutím odsouzen. Dodat je třeba pouze to, že trestnost podle českého trestního práva je třeba posuzovat zásadně jak podle právního stavu v době spáchání trestného činu, tak podle právního stavu v době rozhodování o uznání cizozemského rozhodnutí. Ta v daném případě nepochybně dána je, neboť popsané skutky, jichž se odsouzený podle rozsudku švýcarského soudu prvního stupně dopustil, by byly trestné jednak jako trestný čin podvodu podle § 250 tr. zákona (v době jeho spáchání) či § 209 tr. zákoníku (v současné době) a jednak jako trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a tr. zákona (v době spáchání) či legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku (v současné době). V podrobnostech v tomto směru odvolací soud odkazuje na body 25. a 26. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 10. 2020 sp. zn. 14 To 117/2020, v němž se již tento soud v zásadě stejnou námitkou zabýval.

54. Opodstatněnost nelze přiznat ani námitce odvolání, že Městský soud v napadeném usnesení se s posouzením oboustranné trestnosti vypořádal pouze odkazem na usnesení Městského soudu, ve skutečnosti posouzení oboustranné trestnosti neprovedl, pouze odkázal na body 41 až 44 usnesení Městského soudu, jímž bylo zastaveno jeho trestní stíhání, v nichž však fakticky žádné posouzení oboustranné trestnosti provedeno nebylo. Z bodu 46. odůvodnění napadeného rozsudku oproti této námitce totiž vyplývá, že pokud Městský soud odkázal na body 41. až 44. (ale také body 59. až 62.) zmíněného usnesení o zastavení trestního stíhání, poukázal na to, že v těchto bodech jsou rozvedeny skutečnosti, které soud vzhledem k v předchozím bodu 45. vyjádřenému závěru o totožnosti skutků zcela zřejmě považoval za totožné se skutečnostmi popsanými ve skutcích, za něž byl odsouzený odsouzen předmětnými rozsudky švýcarských soudů), a které umožňují učinit závěr o v úvahu přicházející právní kvalifikaci obou skutků jako trestných činů podle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b), c) tr. zákoníku a podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. Již tato skutečnost svědčí o tom, že jde o skutky oboustranně trestné. Přijmout nelze jako případný argument odvolání, že posouzení oboustranné trestnosti de facto provede až Městský soud ve věci 2 T 3/2017, v níž však dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Městský soud v této věci totiž bude v prvé řadě posuzovat na podkladě provedených důkazů, zda se obžalovaní dopustili v obžalobě popsaných skutků, případně, zda se jich dopustili tak, jak jsou v obžalobě popsány a teprve pak uvažovat o právní kvalifikaci zjištěných skutečností. Nelze samozřejmě vyloučit i možnost zproštění obžaloby původně spoluobžalovaných odsouzeného, postup z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř., tedy proto, že v obžalobě popsaný skutek není trestným činem, by však přicházel v úvahu jen tehdy, pokud by na podkladě provedených důkazů u obžalovaných, ohledně nichž je předmětné trestní řízení vedeno, či u některého z nich, nebyly prokázány některé skutečnosti, pro něž by prokázaný skutek nenaplňoval všechny znaky nejen žalovaného trestného činu, ale ani znaky žádné jiné skutkové podstaty trestného činu. Takový závěr by však mohl plynout pouze z provedeného dokazování a nelze jej vztáhnout k odsouzenému. Argumentaci, že v případě zproštění obžalovaných v dané věci

znamenal vyloučení oboustranné trestnosti a nebylo by možno uznat a vykonat švýcarské odsuzující rozsudky, tak nelze jako důvodnou přijmout. Ani odvolací soud proto neshledal důvod k přerušení uznávacího řízení.

55. Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku odvolání, že Městský soud nesprávně švýcarské rozsudky uznal, ačkoliv uznání mělo být odmítnuto vzhledem k tomu, že švýcarské justiční orgány odsuzující rozsudky vydaly, přestože byly vázány třemi, konkrétně specifikovanými usneseními policejních orgánů z 1. 11. 1999, 11. 1. 2001 a 21. 7. 2008, kterými byla věc podezření ze spáchání trestných činů v souvislosti s MUS, a.s. a dalšími společnostmi, odložena. V tomto směru Městský soud správně vyšel z toho, že předmětná rozhodnutí o odložení věci z toho důvodu, že nebyly v rámci prověřování zjištěny skutečnosti, které by opravňovaly zahájit ve věci trestní stíhání, nejsou meritorním rozhodnutím ve věci samé, takže nebrání tomu, aby ve stejné věci bylo kdykoliv dodatečně zahájeno trestní stíhání (pokud nedojde k promlčení trestní odpovědnosti či nenastane jiná zákonná překážka). Tato rozhodnutí tak netvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté, která je důsledkem uplatnění zásady ne bis in idem, tedy nikoliv dvakrát ve stejné věci. Tato rozhodnutí proto nebránila tomu, aby ve Švýcarsku bylo vedeno trestní stíhání odsouzeného a dalších osob pro stejné skutky (jednání), které byly předmětem prověřování podezření ze spáchání trestných činů v České republice, resp. nebránila tomu, aby odsouzený byl za tyto skutky pravomocně švýcarskými soudy odsouzen. Není proto dán důvod pro odmítnutí uznání předmětných švýcarských rozsudků uvedený v čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy, podle něhož může dožádaná strana uznání odmítnout, pokud je toho názoru, že požadovaný postup by byl proti zásadě ne bis in idem, resp. je splněna podmínka uznání uvedená v § 120 odst. 1 písm. f) z.m.j.s., tj., že v České republice nebylo vedeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek, které skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání nebo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, ledaže takové rozhodnutí bylo zrušeno. Rozhodnutí o odložení věci nelze považovat za rozhodnutí se stejným účinkem jako pravomocný rozsudek nebo pravomocné zastavení trestního stíhání, neboť jak již bylo uvedeno výše, takové rozhodnutí nebrání tomu, aby trestní stíhání osoby, již se dotýká, bylo později vedeno. Opodstatněná není ani námitka, že Městský soud nesprávně uzavřel, že nelze použít ustanovení čl. 22 odst. 2 písm. b) Úmluvy o možnosti odmítnutí uznání, pokud rozhodnutí není slučitelné s rozhodnutím vydaným již v dožádané straně, týkajícím se téže otázky. Aplikaci tohoto ustanovení (které je doplněním důvodu možného odmítnutí uznání uvedeného v čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy), Městský soud odmítl zcela důvodně s tím, že uznávané švýcarské rozsudky žádným způsobem nekonkurují předmětným usnesením policejního orgánu a nelze tedy hovořit o neslučitelnosti těchto rozsudků s těmito usneseními. Je tomu tak proto, že s těmito předmětnými usneseními nejsou spojené žádné důsledky ve smyslu možnosti trestního stíhání osob, ve vztahu k nimž bylo podezření ze spáchání trestné činnosti prověřováno. Argument odvolání, že tvrzení Městského soudu jde nad rámec uvedeného článku Úmluvy, neboť zde není vyžadováno, aby takové rozhodnutí bylo pravomocné, je zcela mimo podstatu věci.

56. Odmítnout jako neopodstatněné je třeba rovněž výhrady obhajoby k závěrům Městského soudu, že částku 12 439 383 CHF, o jejímž propadnutí jako náhradní hodnoty rozhodl, odsouzený obdržel jako odměnu za spáchané trestné činy a to jako odstupné u příležitosti svého odchodu ze skupiny CAMRA. Tvrzení odsouzeného, že mu není známo, že by ve švýcarském procesu něco takového zaznělo a v této skutečnosti byly předloženy nějaké důkazy, a že nikdy uvedenou částku neobdržel, jsou v rozporu se zjištěními a závěry rozvedenými v odůvodnění rozsudku TPF. Ten se podrobně zabýval otázkou výnosu jednotlivých odsouzených, včetně odsouzeného [příjmení] [příjmení], z trestné činnosti, již byli uznáni vinnými a rozvedl své závěry v tomto směru v odůvodnění svého rozsudku, ve vztahu k odsouzenému konkrétně je možno odkázat např. na str. 444 až 446 rozsudku. Závěry tohoto rozsudku není soud v uznávacím řízení, jak již bylo výše uvedeno, oprávněn přezkoumávat z hlediska jeho věcné správnosti, takže námitky odsouzeného uplatněné v tomto směru je třeba jako irrelevantní odmítnout. Dodát je možno, že v podstatě stejné

námítky byly předmětem přezkoumání rozhodnutí švýcarského soudu prvního stupně soudem odvolacím a to z podnětu odvolání odsouzeného, který v tomto směru namítal, že výše výnosu a tím i propadnutí náhradní hodnoty byla stanovena svévolně bez důkazů, o něž by se soud prvního stupně opíral a odvolací soud tuto námitku důvodnou neshledal.

57. Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku odvolání odsouzeného, že Městský soud nesprávně uzavřel, že jak trestný čin praní špinavých peněz, tak trestný čin podvodu, měly být spáchány jak na území České republiky, ale též ve Švýcarské konfederaci, s tím, že k trestnému činu podvodu podle obžaloby podané u Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 3/2017, i švýcarského rozsudku jako zdrojovému deliktu došlo na území České republiky a k návaznému trestnému činu praní špinavých peněz mělo dojít ve Švýcarské konfederaci. Závěr Městského soudu, že oba trestné činy byly spáchány jak na území České republiky, ale též na území Švýcarské konfederace, a tudíž není založena výlučná pravomoc České republiky k vedení trestního stíhání a švýcarské justiční orgány nijak nepochybily, pokud na svém území vedly trestní stíhání, které skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, shledal odvolací soud zcela správný.

58. Švýcarský soud prvního stupně se otázkou své příslušnosti podrobně zabýval. V tomto směru je třeba poukázat na odůvodnění jeho rozsudku str. 98 až 104 (bod I. A.,B.,C.). Z toho odůvodnění vyplývá, že švýcarský soud dovodil svoji příslušnost k vedení trestního stíhání odsouzeného (a dalších odsouzených) nejen ve vztahu k trestnému činu praní špinavých peněz, ale i ve vztahu k trestnému činu podvodu. V tomto směru je zřejmé, že vyšel z toho, že trestný čin podvodu má dva důsledky, jednak způsobení škody na straně jedné a jednak obohacení se pachatele na straně druhé a k důsledku spočívajícímu v obohacení podle podané obžaloby i soudu mělo dojít na území Švýcarska prostřednictvím součinnosti společnosti, jejíž sídlo (včetně bankovního účtu) bylo ve Švýcarsku. Rovněž z hlediska českého trestního řádu v případě trestného činu podvodu se za místo spáchání považuje nejen místo, kde došlo k jednání (Česká republika) nebo místo, kde nastal následek trestného činu, konkrétně škoda jinému (Česká republika), ale i místo, kde došlo k obohacení pachatele (nebo jiné osoby) z tohoto trestného činu (ve Švýcarsku). Závěr, že trestný čin podvodu byl spáchán jak na území České republiky, tak na území Švýcarska, jehož správnost odsouzený ve svém odvolání zpochybňuje, je tedy opodstatněný. S námitkou odvolání odsouzeného, že byla postupem švýcarských justičních orgánů zásadním způsobem porušena zásada teritoriality a tím i právo na zákonného soudce určeného podle principů stanovených českým trestním řádem, tedy nelze souhlasit.

59. Správně Krajský soud postupoval, pokud rozhodl o uznání rozsudku TPF jako soudu prvního stupně ve spojení s rozsudkem TPFO, jak jsou specifikovány ve výroku napadeného rozsudku a to v celém výroku o vině, neboť ten byl podkladem nejen pro rozhodnutí švýcarských soudů o trestu odnětí svobody a peněžitém trestu uložených odsouzenému, ale i pro rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit náhradní hodnotu ve prospěch Švýcarské konfederace, která představuje odčerpání bezprostředního výnosu odsouzeného z trestné činnosti, za niž byl švýcarskými rozsudky odsouzen. Vzhledem k tomu, že uložené tresty odnětí svobody a peněžitý trest odsouzený již vykonal na území Švýcarska, nelze je vykonat na území České republiky. Proto Městský soud správně uznal napadené rozsudky pouze v části rozhodnutí o trestu a to pokud jde o rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit náhradní hodnotu, o jehož uznání a výkon švýcarská strana požádala. Zároveň zcela správně za použití § 124 odst. 2 z.m.j.s. rozhodl, že tento trest se vykoná v podobě výkonu propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku (náhradou za v úvahu přicházející trest propadnutí věci jako odčerpání bezprostředního výnosu z trestné činnosti podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku), nikoliv jak bylo navrhováno v návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR v podobě výkonu trestu propadnutí majetku.

60. Věcně správný shledal tedy odvolací soud i výrok pod bodem II. napadeného rozsudku.

61. Z výše uvedených důvodů, z nichž vyplývá, že odvolací soud neshledal odvolání odsouzeného důvodné a že neshledal vady ani v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud postupoval podle § 256 tr. ř. per analogiam a odvolání jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Blanka Kozelková
předsedkyně senátu